

DUHOVNI PASTIR.

Izhaja vsak mesec. — Velja 4 gld. na leto.

Letnik IV.

V Ljubljani, aprila 1887.

4. zvezek.

Šesta postna ali cvetna nedelja.

Napačna pokora. — VIII. Povrnitev v greh.

Glej, ozdravljen si; nikar več ne greši,
da se ti kaj hujšega ne zgodi.

Jan. 5, 14.

Ko bi o judovskem ljudstvu nič drugega ne vedeli kakor to, kar nam današnji evangelijski pripoveduje, kako bi se morali čuditi tej ognjevitosti, s katero Jezusa spremljajo in slavijo. Kako plemenita sreča morajo imeti ti ljudje, bi rekli, kateri celo svoja oblačila razgrinjajo po cesti in zelene veje pokladajo, da bi nebeški kralj kakor čez lepo preprogo dalje jahal, in mu tako navdušeno slavo kličejo! Toda ker vemo, kako so se hitro radostni slavoklici: *Hosana* ... spremenili v strašne zahteve: *križaj ga, križaj ga!* moramo le milovati tako neznačajno in omahljivo druhal.

Pa ta žalostna zgodba se ni samo enkrat vršila, marveč ponavlja se vsako velikonoč. Grešniki, tudi veliki grešniki, gredo k spovedi, tu očistijo svoje srce, in potlej pri sv. obhajilu molijo in častijo Jezusa. Pa kakor je bilo pri judih v nedeljo še *hosana!* v petek pa že *križaj ga!* ravno tako delajo tudi spokorniki sedanjih dni: pri mnogih še teden ali celó dan ne mine, in že se zopet v poprejšnji greh povrnejo.

Lahko sprevidite, da tukaj ne govorim o navideznih spokornikih, o katerih sem do zdaj govoril ter rekel, da spoved nevredno in neveljavno opravijo, ker ne spolnijo vseh reči prav, katere so za pokoro neogibno potrebne; govoriti mi je danes, zadnjo postno nedeljo, še o onih vnemarnih in mlačnih spokornikih, ki so sicer kolikortoliko prav opravili in zadobili odvezo, pa se kmali zopet v stare grehe povrnejo. Vendar tudi pri teh pokora ni zanesljiva in ne moremo je biti veseli. Kajti, če se kaj takega večkrat primeri, bodo kmali te vrste spokorniki

tudi onim nesrečnim prišteti, ki po nevrednem sv. zakrament sprejemajo in si dušo z božjimi ropi obtežujejo ter slednjič ob vseh svojih večkratnih spovedih — nepoboljšani — v pekel pridejo. Kolikor nevarniši je tak dušni stan, toliko potrebnije se mi zdi, o njem vas svariti. Povrnitev v poprejšnje grehe bo toraj predmet mojemu zadnjemu postnemu govoru.

Kako nedopovedljivo velika nesreča je to, če se kdo po zadobljeni odvezi zopet v prejšnje svoje grehe povrne, lahko sprevidimo, če te-le reči nekoliko natančneje premislimo:

1. Znano vam je, da največje hudo na svetu, največja škoda, največja nesreča je greh, zlasti smrtni greh. Vse drugo, kar se na svetu imenuje škoda ali nesreča, se tej nesreči ne more primerjati. Kajti vse druge nesreče nas bodo ob smrti gotovo zapustile, greh pa s svojimi grozovitimi nasledki nas ne bode zapustil, ako ga mi ne zapustimo o pravem času. Če je kdo vse svoje življenje bolan, pa je nedolžen, je stokrat srečniši memo zdravega grešnika; če kdo vse svoje življenje ostane v revščini in uboštvu, pa nedolžno živi, je stokrat srečniši memo bogatina, ki je v hudobije zakopan; če je kdo vse svoje življenje zaničevan, med vsemi zadnji, pa je nedolžen, je stokrat srečniši kakor najveljavniši in najslavniši mogočnej, če z Bogom ni spravljen! — O ko bi mi zlobnost greha tako poznali, kakor jo poznajo angelji, bi pač lahko razvideli, da vse hudo, kar nas more na svetu zadeti, ni tako veliko kakor en sami greh, kakor celo en sami mali greh.

Če je pa že en sami greh največje gorjé na svetu, kaj hočem pa reči o onih milovanja vrednih nesrečnikih, ki greh ponavljajo, tako da nazadnje že skoraj ne morejo prešteti, koliko ga imajo! Saj znate šteti: če je že en sami greh nepopisljivo gorjé, bode deset, bode sto grehov — deseterno, stoterno gorjé! — Pa hudobija ponavljanih grehov se ne smé šteti samo po številu, kakor druge svetne reči, marveč pomniti moramo, da vsako razžaljenje je že po svoji natori tako, da se pri vsakem ponavljanji povekša, da je v drugič samo na sebi že večji, v tretjič še večje itd. Saj tudi ti prvikrat razžalniku še nekakšno lahko odpustiš, drugič že težje; če te pa večkrat žali, postane tvojemu sreč tako zopern, da praviš: „temu strupu ne morem več odpustiti!“

Zdaj pa preceni, če moreš, zlobnost večkratne povrnitve v poprejšnje grehe.

2. Pomislimo dalje, kolika nehvaležnost je že en sami greh! Bog trojedini obsipa človeka z dobrotami in milostmi, človek pa ga mesto zahvale žali, ga žali ravno z dobrotami, ker jih v greh obrača. Bog nebeški Oče mu je dodelil prekrasnih telesnih in dušnih darov. In kaj stori nehvaležnež!? Čujte! Ko bi bil slep, bi se bil obvaroval stoternih grehov, ki jih zdaj dela, ker ima bistre oči! Ko bi bil gluhi, bi ne bil kriv stoternih hudobij, v katere ga zdaj zapeljuje poslušanje zlobnih pogovorov, ker ima zdravo uho; ko bi bil mutast, bi imel tisočkrat manj grehov, ki jih zdaj dela s hudobnim govorjenjem, ker je zdravega jezika; ko bi bil tumeč ali norec, bi pred Bogom ne imel zadolženja, zdaj pa že prešteti ne more grehov, ki jih je storil z grešnimi mislimi in željami, zato ker ima bister um in rahločuteče sree itd. Kolika nehvaležnost je toraj en sami greh zoper predobrotljivega Stvarnika!

Kako nehvaležen je grešnik do Jezusa Kristusa! Nebeško veličastvo je Sin božji zapustil in človeško siromaštvo na-se vzel, tri in trideset let se je trudil in trpel in slednjič na križu v nedopovedljivih bolečinah umrl in do slednje kaplje svojo kri prelil; — in vse to neskončno zasluženje je nam daroval. Zdaj pa gré nehvaležni grešnik in to predrago ceno našega odrešenja z nogami tepta; pa ne le to, marveč, kakor naravnost pravi sv. apostelj, grešnik Jezusa na novo križa! Toraj kolikorkrat smrtni greh stori grešnik, tolikokrat se takorekoč ponavlja judovska hudoba velikega petka, vsaj kolikor je na grešniku ležeče. O kolika nehvaležnost!

Enake nehvaležnosti se pa tudi kriv stori proti sv. Duhu. Bog sv. Duh je pri sv. krstu tako nepopisljivo lepo ozališal človeško dušo, da se angelji v nebesih čudijo tej lepoti in se veselo va-njo ozirajo; Bog sam se dopadljivo ozira na njo, kakor na svojega ljubljeneega otroka, kateremu je pripravljen dati nebeško kraljestvo v last. Pa grešnik, nesrečni grešnik gré in vso to nepopisljivo lepoto omadeževa, uniči in jo spremeni v peklensko gnusobo, da se angelj milo žalujejo proč obrne od njega, da ga tudi Bog mora zapustiti. O kolika nehvaležnost do sv. Duha!

Zdaj si pa mislite grešnika, ki ni le enkrat, ampak sto in stokrat tako nehvaležen svojemu trojedinemu Bogu! Ali tudi nehvaležnost se ne šteje samo po številu, ampak ima že po natori to lastnost, da je tem bolj črna in ostudna, kolikor večkrat se ponavlja. Ali si morete toraj večjo nesrečo misliti, kakor je večkratno ponavljanje greha!

3. Vrhunec hudobije in nehvaležnosti pa pokaže nesrečni grešnik s tem, da po zadobljeni odvezi zopet v poprejšnji greh pade.

Odpuščanje enega samega greha je tako velika dobrota, da bi se pač moral spokornik noč in dan na kolenih s povzdignjenimi rokami zahvaljevati Bogu, ter angelje in svetnike na pomoč klicati, naj mu pomagajo hvaliti ga. Odpuščanje grehov v zakramentu sv. pokore je takorekoč novo stvarjenje; tudi nebeški Oče govori (kakor oče zgubljenega sina) po odvezi: „Ta moj sin je bil mrtev, ta moja hči je bila mrtva, zdaj pa zopet živi“. Odpuščenje grehov pri sv. spovedi je takorekoč novo odrešenje, — kaplje najsvetejše krvi iz Jezusovega Sreca so tisti nebeški studenec, v katerem je grešna duša zopet oprana. Odpuščanje grehov pri sv. spovedi je novo posvečenje; sv. Duh posveti v krvi Jagnjeta oprano dušo s posvečujočo milostjo, da zopet postane prekrasen tempelj Božji.

Tako poveljčan, tako posvečen gré spokornik iz cerkve, angelji ga veselo spremljajo . . . Noč in dan bi moral Boga zahvaljevati za toliko dobroto, za novo stvarjenje, novo odrešenje in posvečenje, za neizmerno srečo, da je peklu odšel, da zopet smé nebes pričakovati; pa nesrečnej gré in ta neprecenljivi nebeški dar drzno proč vrže in zopet se vzdigne zoper svojega neskončno ljubeznjivega dobrotnika, zoper svojega Stvarnika, Rešnika in Posvečevalca! — Če veste še za kakšno bolj črno nehvaležnost, pa mi jo povejte!!

4. Nepopisljivo velika je toraj nesreča, po zadobljeni odvezi zopet v poprejšnje grehe se povračati, že sama ob sebi; a še večja se nam bo zdela ta nesreča, če pogledamo na njene žalostne posledke.

a) Prvi silno žalosten nasledek, ki sem ga že v začetku memogredé omenil, je opravičena skrb, da je bila tudi spoved slaba ali neveljavna. Kajti če se grešnik po opravljeni spovedi nič ne pobiljša, marveč enako slabo ali pa še slabše živi, je to pač žalostno znamenje, da mu je manjkalo pravega kesanja in da njegovi sklepi niso bili trdni. — Sv. pismo in cerkveni učeniki nas zagotavljajo, da le ona pokora je prava in zanesljiva, katera prinese pobiljšanje, ne pobiljšanje za nekaj ur ali nekaj dni, ampak stanovitno pobiljšanje. Sv. apostelj Pavel piše: *Žalost, katera je po Bogu, obrodi stanovitno pokoro k zveličanju*. (II. Kor. 7, 10.) — Prav v enakem pomenu piše tudi sv. Avguštin: *To je prava pokora, če se človek tako pobiljša, da se ne povrne zopet nazaj in da svoje grehe tako obžaljuje, da jih več ne stori*. — Enako sv. Gregorij Veliki: *Pokoro delati se pravi, storjene grehe obžalovati in ne več ponavljati*. In tako živo svari sv. Krizostom: *Kdor se po odpuščenem grehu precej spet pregreši in zaceljeno rano spet odpre, stori se nevrednega novega*

odpuščenja, in kdor se po prejeti milosti zopet omadeževa, ne zasluži več očiščen biti.

Dvojno tolažbo imam sicer pri tem tako ostrem nauku; to, da ne zadeva tolikanj malih grehov — pri teh zadostuje le zmanjševati jih — ampak le smrtne grehe, in pa to, da je onega spoved dobra, kateri je ob spovedi iz srca obžaloval in res imel trdno voljo, greh zapustiti, pa je potlej vsled človeške slabosti ali zbog prevelikih skušnjav še semtertje se spodtaknil: toda silno dvomljive, skoraj gotovo neverredne so spovedi onih grešnikov, ki se precej ali vsaj kmali po spovedi zopet povrnejo v svoje prejšnje grehe, pa ne le enkrat, ampak večkrat, iz navade. Če je kdo toraj med vami, ki je več let v pregrešnem znanji živel, čeravno je redno spoved opravljal, naj se boji, da njegove spovedi so bile prazne in neverredne; če je kdo po spovedi goljufal, sovražil itd. kakor poprej, naj vé, da njegove spovedi so bile le slepilo, ne pa prava zveličanska pokora. Kdor ima resnično kesanje in zares trdni sklep, ta ne more kaj tacega počenjati. Taki spokorniki so prav podobni onemu čudnemu sinu, ki je v črni obleki britko se jokaje in solze prelivaje včeraj spremljal svojo mater k pogrebu, danes pa že ves vesel in razbrzdan na balu pleše! Ravno tako ravna tudi mnogi grešniki: danes obžalujejo greh, jutri ga z veselim srcem že zopet ponavljajo; danes obetajo z jezikom večno zvestobo; jutri že skoro ne vedó, kaj so včeraj obljubili. Prav taki so kakor Poncij Pilat, ki je slovesno pred vsem ljudstvom rekel, da je Jezus nedolžen, pa ga je precej na to v smrt obsodil.

b) Pa recimo, da je spoved taci, ki se kmali potlej zopet pregrešijo, dobra in veljavna, je vendar dušni stan taci povračljivih grešnikov silno žalosten in nevaren. To je čisto naravno, da ljubezen tembolj ponehuje, čem večkrat se razžaljenje ponavlja. Toraj je tudi čisto naravno, da Bog tacega človeka, ki ga po zadobljenem odpuščenju zopet in zopet žali, ne more v svoji ljubezni ohraniti ter mu čedalje bolj odteguje svoje milosti. Kaj pa bode brez milosti božje počel ubogi grešnik, ki si ravno z večkratnim ponavljanjem greha tudi svoje natorne dobre moči in lastnosti tako zelo slabi in pridi? Z vsakim grehom se človeško srce hujša, hude strasti se vzbujajo in utrjujejo, volja postaja čedalje bolj omahljiva in slaba, — grešnik ne ponavlja le poprejšnjih grehov, marveč polagoma zabrede še v druge nove in hujše. Kakor se telesna bolezen, če se precej v začetku korenito ne zdravi, čedalje bolj shujšuje in širi, da ud za udom začne bolehati ter je slednjič vse telo v smrtnih bolečinah: tako in še s hujšo silo se širi dušna bolezen — smrtni greh, če se mu precej v

začetku krepko v bran ne postaviš, ter slednjič ostrupi vse dušne moči — spomin, um, domišljijo, voljo, čutila, polasti se ušes in oči in jezika in vseh udov — vse, vse mora grehu služiti, nesrečni grešnik postane ves prestrašno — orodje greha! Tak od Boga zapuščeni in vsej spridenosti udani človek se svoji strasti popolnem prepusti ter — da govorim z besedami sv. pisma (Preg. 7, 22 id.) — *brž gré za njo kakor vol, ki se v mesnico pelje in kakor prešerno jagnje, in neumnež ne vé, da ga v železje vleče, dokler mu pušica jeter ne presune, ravno tako, kakor če tica v zadrgo teče in ne vé, da jej gré za življenje!*

Glejte, tako daleč polagoma zabrede grešnik, kateri se po spovedi ne poboljša, marveč lahkomišljeno poprejšnje grehe ponavlja, — pogrezne se v dušno slepoto, otrpnenost, trdovratnost! Greh mu postane navada, takorekoč druga natora! In če tak nesrečnež še k spovedi gré, vendar ni pravi spokornik; njegove spovedi so bile znabiti začetkoma še dobre, a zdaj so že zdavno slabe, ker se nič več ne more povspeti do pravega kesanja, do istinito trdnega sklepa. Če pa ubožec celo misli, da ga bode taka pokora brez poboljšanja v nebesa pripeljala, se silno moti. Sv. apostelj Pavel vsakemu takemu nepoboljšljivemu grešniku zagrmí na uho pretresljive besede: *Bratje, nikar se ne motite, Bog se ne pusti zasmehovati!* (Gal. 6, 7.)

Ob koncu zadnje postne pridige naj izrečem še dvojno besedo — resni opomin dvojnim spokornikom! Vi vsi, predragi poslušalci, ste grešniki — pa ste tudi vsi (z malo izjemo) spokorniki. Pa ločiti sem vas moral v letošnjih postnih pridigah v dve vrsti: v prave in v lažnjive ali navidezne spokornike. Obrnem se najprej do vas, blage duše, ki dobro in odkritosrčno pokoro opravljate; o bodite Jezusu iz globočine svojega srca hvaležni, da nam je zakrament sv. pokore postavil in pokažite še dalje svojo hvaležnost s tem, da ga boste kakor do zdaj tudi odsihdob vselej vredno in lepo pripravljene sprejemali; če je moč, še bolj si prizadevajte, kakor do zdaj, za skrbno izpraševanje vesti, za trdne in odločne sklepe, bodite popolnem odkritosrčni pri spovedi, po moči popravljajte z grehom storjeno škodo — in kažite vsem ljudem najbolj zanesljivo znamenje prave pokore — poboljšanje! — Vas pa, milovanja vredne duše, ki edinega zdravila do zdaj niste hotele vselej prav rabiti, — prosim za peterso sv. ran Jezusovih, nikar Boga še dalje ne skušajte, *Bog se ne pusti zasmehovati!* Tudi za vas je veliki petek na gori Kalvariji sv. rešnja Kri tekla, tudi za vas ima še mili Jezus razpete svoje roke in vas

želi objeti; dokler je še življenje v vas, je še rešitev zmiraj mogoča, ko bi bila vaša dosedanja zmota še tako velika. Kaj vam je storiti, se dá prav v kratkem povedati: Odpovejte se svojemu grešnemu življenju in povrnite se na pravo pot ter ob enem popravite svoje slabe spovedi z dolgo ali vesoljno spovedjo, popravite škodo in krivico, spravite se z razžalniki, varujte se grešnih priložnosti in v prihodnje pošteno živite. Če boste tako s Kristusom umrli (grehu), boste tudi s Kristusom veselo obhajali vstajenje in ob koncu svojega življenja tudi vnebohod, kajti ne le nedolžnim, ampak tudi spokornikom so nebesa odprta, — toda pravim, odkritosrčnim, ne pa navideznim, sleparskim spokornikom! Amen.

Veliki petek.

Ljubezen Križanega do nas in naša do njega.

V tem je Bog pokazal svojo ljubezen, da je Kristus za nas grešnike umrl.

Rim. 5, 8.

Odkar solnce na nebu sije, ni ga še bilo bolj žalostnega dneva, bolj strašnega, kakor je ta, čegar spomin danes obhajamo. Tega dne se je vršil dogodek, kakoršnega ni videl svet poprej in ga ne bo videl pozneje celó do konca svetá. Stvarnika, včlovečenega Boga, so križale njegove stvari! Najsvetejšega obsodili so kakor grešnika in hudodelca v sramotno smrt. Ta dan je umrl začetnik življenja: zato je solnce otemnelo, zaradi tolike hudobije je zemlja trepetala. — Prav zato tudi verni kristijani spomin tega dogodka v največi žalosti obhajamo. V črni, žalovalni obleki pristopi danes duhoven-svečenik Gospodov tja pred altar, kjer se (v celem letu) edino danes ne daruje sv. daritev. Zapuščen, brez vsega lepotečja stoji tu altar, ni videti luči ne cvetlic, ni slišati milega zvonjenja, vse kaže resen, žalosten dan!

Pa kakor včasih izza temnega oblaka jasna zvezdica zasveti in se ljubeznjivo in tolažilno ozira doli na svetnega popotnika; tako tudi današnja žalost prešinja svetla zvezda; jasen žarek nam odganja oblak žalovanja in ta je: ljubezen našega Zveličarja, ki nam jo je tako lepo kazal s svojim trpljenjem in smrtjo na križu! Obrnimo danes svoj pogled proti tej svetli zvezdi, premišljujmo Jezusa križanega; učili se bomo: 1. kako zeló nas je Jezus ljubil, 2. kako ga imamo mil ljubiti zató.

I.

Ni mi namen danes, vam obširno razlagati in opisovati prestrašnih bolečin, ki jih je Jezus pretrpel na križu. Saj vam so znane, kolikor jih more človeški um razumeti, kolikor jih more človeški jezik dopovedati. Saj ste že sami tolikrat premišljevali, kako je naš Zveličar na križu občutil po duši in na telesu vse, kar se le na svetu more bolečina imenovati ali britkost ali žalost; saj ste že sami tolikrat premišljali, kako „od temena do pete“ ni bilo nič zdravega na njem, marveč vse vse v prestrašnih bolečinah — v bolečinah z ostrim trnjem ovita glava, v bolečinah z velikimi žebli prebite roke in noge, v bolečinah vse njegovo ranjeno in raztepeno telo, v bolečinah zlasti njegovo v smrtnih stiskah pojemajoče presveto Sree — in vse to tri dolge ure v tužni temi! Saj ste že tolikrat sami premišljali, kako grozovite so bile še le dušne britkosti Zveličarjeve, kako je bil zapuščen od vseh ljudi, — zapuščen od nehvaležnih grešnikov sedanjih, preteklih in prihodnjih časov, zapuščen od svojih ljubih prijateljev, kateri mu niso mogli pomagati, zapuščen celo od svojega preljubega Očeta nebeškega, — zapuščen brez vse zemeljske in nebeške tolažbe cele tri grozovite ure! — Pa kakor sem rekel, ni moj namen vam danes vse to obširno opisovati — premišlujte pa tem skrbniše zlasti danes vi sami! — ampak le to sem si zlasti namenil vam pojasniti, da vse, kar je Jezus Kristus za nas pretrpel, je vse pretrpel iz gole ljubezni do nas.

Vprašam vas toraj: zakaj visi Jezus na križi v nepopisljivih bolečinah, kaj ga je pribilo na križ in ga povikšalo, da medli med zemljo in nebom tri dolge, tako bolestne ure? Ali je morebiti trpel kot hudodelec, razbojnik, ki pride na morišče zaradi svojih lastnih grehov? Ah ne, Jezus je bil čist, svet, bolj kakor vsak drugi na svetu. Kakor obledi danica pred solncem, enako izgine tudi čistost in svetost tudi najpobožnejših ljudi in najviših angeljev pred čistostjo in svetostjo božjega Sina. Toraj Kristus ni trpel za-se, kakor da bi bil vreden tudi najmanjše kazni, najmanjšega trpljenja; ne, ampak vse, kar je trpel, trpel je po nedolžnem.

Pa morebiti so ga k temu prisilili, ga siloma križali ali umorili? Oh ne, kajti on je vsemogočen, kakor je tolikokrat pokazal. Ena sama beseda, en sam dihlej njegovih ust bi bil lahko na krat umoril vse njegove mučitelje in rabelje. Pa tega ni storil; ne prisiljen, ampak popolnoma prostovoljno, rado voljno je šel v smrt! *Bil je darovan, ker je sam hotel.* (Izaija 53, 7.) *Nijeden mi ne vzame življenja, ampak*

jaz sam ga dam; ker moč imam, svoje življenje dati in ga spet vzeti. (Jan. 10, 18.) Pa kaj ga je vendar nagnilo k tolikemu trpljenju? Morebiti se je hotel ljudem hvaležnega skazati za to, kar so mu bili dobrega storili? Ne! — Naj bi mu bili tudi ljudje od začetka še tako natanko in zvesto služili, naj bi mu tudi bili zvesti ostali do konca: to bi ga pač ne bilo moglo nagniti k takemu trpljenju in taki smrti. Ali mislite mari, da ima Bog kako korist od tega, če ga ljudje zvesto ubogajo? ali ima kako škodo, ako ga nočejo poslušati? Nikedar! On je neskončno veličasten in srečen in blažen, in te sreče mu ne more nijeden povečati ali zmanjšati. O kaki hvaležnosti toraj pri Bogu ne more biti govorjenja. (Ako Bog čednost plačuje, greh pa kaznuje, je to zahtevanje neskončne pravičnosti, sam pa zarad tega ni ne srečniši ne nesrečniši.) Pa mislimo si celo to, da bi Bog mogel hvaležen biti: ali najde pri ljudeh kaj vzroka za „hvaležnost“! Ah, ravno narobe. Ljudje Bogu že od začetka niso zvesti bili — in sprevidel je to; vedel je tudi, da mu v prihodnje ne bodo pokorni. — Ko je Zveličar v začetku svojega trpljenja v vrtu Getzemani nazaj pogledal v prejšnje čase in okoli sebe čez ves takratni svet: kaj je videl? Videl je, da je skoro ves človeški rod globoko pogreznen v nevero in ostudno malikovanje, tako stašno zagreben in zakopan v pregrehe in hudobije, da so ti brezštevilni grehi le maščevanja klicali od pravičnega Boga. In ko je obrnil svoje oči v prihodnje čase: kaj je moral tu gledati? — Premislimo le današnje čase, ljubi kristijani! Ali ni še pol ljudi v temi neverstva in zmote, malikovanja in ostudnih pregreh? In še med onimi, ki so krščeni in se kristijani imenujejo, koliko je takih, ki so zavrgli vero živega Boga in njegovega Sina, ter zaničujejo, preklinjajo, preganjajo njega in družbo vernikov? In še pri tistih, ki so verni ostali: kako pogosto se preklinja pri njih božje ime? Kedo zamore prešteti vse kletvine, preklinjevanja, rotenja, krive ali nepotrebne prisege, ki dan na dan kličejo božje kazni iz nebes? Ali ne vidimo, da so lakomnost, pijančevanje, nečistost in mnoge druge krivice tako razširjene med kristijani, da še pri nevernikih ne more veliko hujše biti? — In še pri dobrih kristijanah koliko mlačnosti, sebičnosti, malomarnosti, nepotrpežljivosti! Koliko jih je, da zares ljubijo s pravo ljubeznijo svojega Stvarnika in Rešitelja, in mu z vernim, zvestim srcem služijo? Že to malo, kar mi vidimo, je tako žalostno, da ni mogoče zadosti objokovati in obžalovati; kaj je še le moralo biti tisto, kar je vsevedni in vsevidni Sin božji gledal po vseh krajih sveta in v vseh časih? In kaj je moralo vsled tega presveto Sree njegovo občutiti? Saj to je bilo poglavitno, kar

mu je krvavi pot napravljalo! (Ali je mar njegovo premilo oko kje kaj videlo, kar bi bilo res hvaležnost zaslužilo, če smem tako se izraziti?)

Kaj toraj vendar je moralo Kristusa nagniti, da je sprejel voljno križ — težki križ na svoje rame in na njem toliko trpeti? Ljubezen, neskončno velika božja ljubezen, ga je k temu pripravila. Videl je, da je bil ves človeški rod v veliki revščini; videl je, kako so ljudje z grehom izgubili nebeško zveličanje, in se bližali proti večnemu pogubljenju. Iz usmiljenja, iz ljubezni do nas je sprejel toraj težko trpljenje, da bi nas rešil večne nesreče. In da bi nam spet nebesa zaslužil, sprejel je naše grehe na-se; vzel jih takorekoč za svoje in za nje zadostil božji pravici. Zaslužili smo bili, da bi nas bil Bog zapustil in od sebe pahnil, pa Jezus je hotel na križu rajše zapuščen biti, da bi le nas rešil. Njegovo nedolžno telo je bilo trpinčeno, njegova presveta duša neizmerno užaljena — tako je on prestal „peklenške kazni“, nas pa vsega tega rešil! Čuditi se taki ljubezni, moliti jo moremo; prav razumeti nikedar!

Pripovedujejo o nekem neverskem cesarju, da se je po nasvetu zdravnikov v človeški krvi umival, zato da bi se rešil neke hude bolezni. Mislite zdaj, da bi bil zvest podložni temu cesarju ponudil svoje življenje, zato da bi s tem cesarja rešil. Ali bi to ne bila velika ljubezen do cesarja! — Enako je Kristus ljubil našo dušo, ki je božja podoba; omil in opral jo je s svojo krvjo. — Mislite si še to: Nek cesar bi slišal, da ima prav hudo bolezen najmanjši njegovih podložnih, ki ga je že velikokrat bil hudo razžalil in bil zato k smrti obsojen. Cesar bi vedel, da more rešiti ga, če svoje življenje zanj dá, in bi cesar res daroval svoje življenje za takega zaničljivega podložnega: ali bi to ne bila neizrekljiva ljubezen!

Pa koj porečete, saj to ni mogoče; takega cesarja ni na svetu, pač bi bil nespameten, če bi kaj takega počel! In vendar, preljubi kristijan! kar se ljudem nemogoče, skoraj bi rekel — nespametno zdi, to je storil Sin božji! Mi vsi smo le njegovi revni podložni, njegove stvari; vrhu tega ga še tolikokrat in tako hudo žalimo, greh na greh kopičimo, kar je v njegovih očeh neskončno grdo in ostudno, pač smo toraj zaslužili, da bi nas Najsvetejši v svoji pravičnosti uničil, kakor se pohodi črv v prahu, da bi nas pahnil v dno pekla. Toda on neskončno vzvišeni, veličastni Bog je nas revne stvari, nas ostudne grešnike tako zelo ljubil, da je v našo rešitev revno človeško naravo na-se sprejel, 33 let v težavah, bolečinah in trudu in delu preživel in slednjič po strašnih bolečinah svoje življenje za nas podal. Ali si moremo misliti še večjo ljubezen?

Ah ne, nikedo ne more toliko ljubiti; nikedo ne toliko trpeti. Pač po pravici govori prerok v imenu Kristusovem: *O vi vsi, ki tu mimo greste, pogledajte: ali je bolečina moji jednaka.* (Jerem. žal. 1, 12.) Le ljubezen, neskončno nežna, vzvišena ljubezen ga je mogla nagniti v toliko trpljenje, le ta mu je naložila težki križ na rame, le ta mu je podala grenki kelih, in ga nagnila, da ga je do dna izpraznil. Le jedna sama kapljica njegove presvete krvi bi nas bila lahko rešila; pa kar je bilo dosti v odrešenje, ni bilo zadosti njegovi ljubezni. Hotel je popolnoma vse trpeti, do zadnje kapljice svojo kri preliti, da bi nam tem vidniše pokazal neskončno ljubezen in bi nas toliko lože nagnil k ljubezni do njega.

Da, preljubi kristijani! to je bil namen, to volja Kristova: iz ljubezni do nas je križ zadel na-se, da bi v nas ljubezen užgal. Oj, spoznajmo njegovo sv. voljo — povrnimo mu ljubezen za ljubezen!

II.

1. Pač ne vem, kaj bi nas moglo še k ljubezni do Jezusa nagniti in vneti, če ne neskončna ljubezen, katero nam on na križu skazuje.

Misli si, kristijan, da bi tvoja hiša po noči naenkrat začela goreti. Ti se vzbudiš, vidiš plamen, pot zaprto, v par minutah ima tudi tebe plamen doseči. Na enkrat pa prihiti pogumen mož do tebe v plamen, mož, ki si ga že velikokrat razžalil poprej, zavije te v mokro rjuho, nese te že pol omedlelega na prosto, — ti reši življenje, on pa se pri tem delu ves opeče, in mora vsled tega umreti! In ti stojiš pri njegovi mrtvaški postelji! In v sredi največjih bolečin se ti tvoj rešitelj prijazno nasmehlja in ti reče: „Jaz sem zadovoljen, da sem le tebi življenje rešil, ne maram, da mi je vsled tega umreti, postavim te tudi sedaj za dediča vsega svojega premoženja. Vse, kar je bilo dozdamo moje, naj bode odslej tvoje!“ — Če bi ti tako govoril tvoj rešitelj, povej, kako bi ti bilo takrat pri srci? Oj, kaka bolečina, kaka ljubezen bi se te takrat polastila in ti očesi s solzami napolnila! Misli in rekel bi menda tudi ti: Oh, kako rad bi hotel trpljenje odvzeti svojemu dobrotniku in rešitelju, kako rad bi hotel sam umreti, da bi le zamogel s tem svojemu dobrotniku življenje podaljšati!

Da, preljubi! nič ne more bolj nagniti k ljubezni, kakor to: če nam kedo kaj dobrega stori iz gole čiste ljubezni, pa mora zraven sam veliko trpeti! Te tri reči morajo pač vzbuditi ljubezen v nas! Pogledajmo sedaj, ali so vse te reči združene pri Kristusu Križanem.

Povzdignimo se zopet v duhu tja na Kalvarijo h križu Kristusovemu, pomislimo: ali ni Kristus vsega tega storil za nas! Nočem

govoriti o dobrotah, ki nam jih vsak dan deli; nočem spominjati, da se imamo le križu Kristusovemu zahvaliti za vse dobre, ki jih sprejemamo; le to hočem posebej omeniti: Križ Kristusov nas je rešil večnega pogubljenja, nam je odprl sv. nebesa. Oj kaka dobrota in milost!

Misli si: ti bi bil že umrl, bi bil v pekel obsojen in bi že trpel v pekelskem ognju, — trpinčile bi te hude bolečine, zraven pa bi te še navdajala zavest in te strašila gotovost: za-me ni več rešenja, ni več pomoči, — pogubljen sem, pogubljen za vso neskončno večnost! Misli pa dalje, da bi prišel nekdo in bi te rešil iz tega ognja. Kako veselje bi tedaj napajalo tvoje srce, kako gorečo zahvalo, kako srčno ljubezen bi skazoval svojemu rešitelju.

Glej! vse to je storil Kristus za-te. Res, da še nisi bil v peklju; ali prav gotovo bi bil vanj prišel, ako bi te Kristus ne bil odrešil. S svojim trpljenjem te je pekla obvaroval; to je toliko, kakor da bi te bil iz pekla rešil. Ali še ne spoznaš velikosti dobre, ki ti jo je skazal?! Pa še več je storil za nas! Ne samo, da nas je pekla rešil, pridobil nam je tudi zopet sv. nebesa, ki smo jih bili zapravili.

Mislmo si zdravega, močnega, bogatega moža, ki je z lahko-mišljenim in nespametnim življenjem vse svoje premoženje in zdravje zapravil in sedaj reven in bolan v bolnišnici leži na slabi postelji in se tamkaj spominja dni, ko je bil še zdrav in vesel in češčen in bogat in spoštovan, kako mu je pri srečju v takih mislih? Kako bi se pač zahvalil tistemu, ki bi mu mogel in hotel spet povrniti zdravje in bogastvo!

Glej, kristijan! ti si bil neskončno več izgubil: zdravje in življenje svoje duše, veličastvo in srečo nebeško. In ako bi Jezus Kristus za-te ne bil umrl, nikedar bi si sam ne bil več pridobil milosti božje in svetih nebes, večno bi bil moral objokovati svoj dolg in svojo nesrečo. Pa Kristus je za-te umrl in ti vse spet pridobil, in pred smrtjo ti je v oporoki svoji zapustil vse svoje zasluženje, vse zaklade svojih milosti, da si moreš z njimi zopet kupiti izgubljena nebesa. In še en dar nam je dodelil, ki je v resnici božji: zapustil nam je v presv. zakramentu svoje sveto telo in svojo dragoceno kri; zapustil nam je to v najslajšo tolažbo v tem pozemskem življenju, za popotnico na našem potovanju proti večnosti v zastavo pripravljenega nam nebeškega veličastva.

Zares neštnevilne so dobre Jezusove; pa vse te nam deli iz čiste in plemenite nesebične ljubezni, in kar je za nas še posebno genljivo, — on sam je moral zanje prebitko trpeti, zaslužil in kupil nam jih je za drago ceno svoje presvete krvi.

Če to vse resno premišljuješ: ali mari ne bodeš čutil nič ljubezni do Boga v svojem srečju? Ah, če te tudi to ne gane, potem pa

nimaš človeškega srca! Če se mu za toliko ljubezen hvaležnega ne izkažeš, mu ljubezni ne povrneš za ljubezen, potem pa moraš ineti srce neobčutljivo, trdo, kakor divja zver! Ne! če le imaš še človeško srce, se pač mora v tebi vzbuditi ljubezen do trpečega Zveličarja!

2. Pa kako boš pokazal to svojo ljubezen do križanega?

Misli si še enkrat: ti stojiš pri smrtni postelji tistega, ki te je rešil iz pogorišča in ti vse svoje premoženje zapustil! In ti ga prašaš: kaj bi mu imel storiti v zahvalo za tolike ti podeljene dobrote. On bi ti pa dejal: „Le ene reči samo te prosim: da me v prihodnje nič več ne boš žalil in zasramoval, da ne boš pozabil dobrot, ki sem ti jih skazal!“ Če bi ti tvoj dobrotnik tako rekel, kaj bi mu ti na to odgovoril? Gotovo bi mu dejal: Pač bi moral biti najnehvaležnejša in najostudnejša stvar, če bi hotel zopet žaliti svojega največjega dobrotnika in rešitelja, če bi hotel njega kedaj pozabiti!

Glej, kristijan! ravno to terja od tebe tvoj največji dobrotnik, tvoj Rešitelj. V tem moraš toraj pokazati svojo ljubezen in hvaležnost do njega, da ga nič več ne žališ v prihodnje, in ga ne zasramuješ, temuč si ceno njegove rešilne krvi v prid obračša.

Ozri se še enkrat z resnim in odkritosrčnim duhom tja na trpečega Zveličarja, vprašaj ga, kaj želi, kaj hoče od tebe? Glej, kako gleda na-te s solznimi očmi tako ljubeznjivo, tako milo, kakor bi hotel reči: „Moj sin, moja hči! ti vidiš, kaj jaz vse za-te trpim! Tvoji grehi so me takega napravili, tvoja mlačnost, pozabljivost do Boga in božjih reči mi je provzročila, iztisnila krvavi pot, tvoje ne-ljubeznjive in predrzne sodbe in obrekovanja in črnjenja so mi podpisale smrtno sodbo. tvoja nečistost je moje telo tako razmesarila, tvoja prevzetnost mi trnjevo krono na glavo posadila; tvoja nepotrpežljivost, tvoja jeza, tvoje preklinjevanje in prisegovanje mi je težak križ naložilo; tvoja lakomnost, nepokorščina in druge tvoje pregrehe so me na križ pribile. Ti veš, kako zelo te grehe jaz sovražim; veš, da ž njimi ponavljaš hudobijo judov, ki so me trpinčili in me v svojem hudobnem srečju z nova križaš, veš, da te bodo te-le pregrehe v pekel pahnille, ako se ne poboljšaš in to vkljub temu, da sem toliko za-te prestal! — Ali hočeš toraj še vedno nadaljevati isto staro pregrešno življenje in še zasramovati mene s svojim hudobnim življenjem?“ Tako ti kliče Kristus s križa! Ali ga mari ne bodeš poslušal?

Ah, nikar, da bi ga še dalje žalil! Marveč ako se spominjaš danes skrivnosti polnega trpljenja, oj kesaj se svojih grehov iz vsega srca in prosi ga odpuščanja za hudobije, ki so mu tolike muke napravile. Obljubi mu, da ga v prihodnje gotovo več ne boš zasramoval

s smrtnimi grehi; skleni, da se boš varoval odslej posebno onih grehov, ki so ti najnevarnejši, grehov, zaradi katerih te je spovednik že pogosto opominjal in tudi pri zadnji, letošnji velikonočni spovedi. Oh, ne hodi danes iz cerkve, dokler ne ponoviš križanemu Jezusu trdnega sklepa gledé prihodnjega poboljšanja!

Dalje pa: premišluj večkrat trpljenje našega Gospoda Jezusa Kristusa! To je pač najmanjše, kar se more zahtevati od tebe. In Zveličar sam to tudi res terja od tebe; saj je prav zato postavil daritev sv. maše, to prečudno skrivnost, in zapovedal svojim namestnikom — mašnikom: „To delajte v moj spomin!“ Pri vsaki daritvi sv. maše se ponavlja taisto na duhovni način, kar se je godilo takrat na Kalvariji. In tako se Kristus še vedno daruje za naše grehe in nam v prid obrača sad te presv. daritve! Pri povzdigovanji pokaže ti mašnik prav isto telo, ki je bilo takrat bičano, z žebli prebodeno, s krvijo oblito in je takrat krvavo na križi viselo. Enako se povzdiguje še vedno ista kri, ki je tam tekla iz njegovih svetih ran! — Obnašaj se toraj kristijan, pri tej daritvi enako pobožno in sveto, kakor bi stal tam na Kalvariji in gledal s svojimi očmi, kako Kristus za naše grehe trpi in umira! Udeleži se te sv. skrivnosti vselej, ko ti čas in okoliščine to pripusté; premišluj pri njej: kaj je Kristus za nas trpel; ponavljaj vsakokrat kesanje čez svoje grehe in trden sklep, da nočeš v prihodnje nič več grešiti! Sprejemaj tudi večkrat vredno sv. rešnje Telo, tisto telo, ki je bilo križano za nas; tisto kri, ki je bila za nas veliki petek prelita! In sploh: premišluj rad večkrat trpljenje Gospodovo in ko memo križa ali sv. razpela greš, pozdravljaj ga vselej pobožno in izrekuj lepo molitvico: „Zahvalim te o Kriste, da si za-me umrl na križu; oh ne daj, da bi tvoja kri in tvoje trpljenje za-me izgubljeno bilo!“ — Spomni se svojega Zveličarja in njegovega trpljenja vsako jutro pri jutranji molitvi. Pomisli: „Spet mi je ljubi Bog podaril en dan, da ga obrnem v svoje zveličanje“. Daruj tudi ti njemu ta dan: vse misli, besede, dejanja! In vse svoje trpljenje združi s trpljenjem svojega božjega Rešitelja; trdno skleni, da hočeš ta dan tako preživeti, da kri Kristusova za-te ne bo izgubljena! In če te med dnevom skušnjave in hudičeve zmotnjave nadlegujejo, ozri se v duhu na sv. križ, in vzdihni: „Kako bi mogel s tem svojega Zveličarja žaliti in ga spet križati? Ne, tega nočem storiti. O križani Zveličar, usmili se me!“ — Ako ti Bog kako posebno težavo ali stisko pošlje in kake daritve od tebe terja, veseli se, da si vreden tega, da moreš kaj trpeti za Jezusa in mu moreš nekoliko povrniti njegovo neskončno ljubezen do tebe. Ako te bodo križi in nadloge

težile, ako te bo malosrčnost ali nepotrpežljivost napadala, tedaj pa vzdihni: „O moj Jezus, ti si še neizmerno hujše za-me prestal; tudi jaz hočem to majhno trpljenje za-te prebiti, iz ljubezni do tebe hočem svoj križ nositi zato, da kedaj k tebi v nebesa pridem“.

Danes toraj, preljubi kristijan, ko obhajamo spomin tako presunljivo veličastnih dogodb, danes še prav posebno z ginjenim srcem preišluj, kaj je vse Kristus za-te prestal; preseli se danes v duhu tje na goro Kalvarijo in glej v njegovo smrtno blede obličje, v njegovo umirajoče oko in potlej v njegovo ranjeno Srce in preštevaj, koliko je ljubezen Jezusova za-te storila. V duhu objemi sv. križ in srčno prosi Jezusa križanega, naj bi njegov križ v tebi vnel in vžgal ogenj goreče ljubezni do njega. Obljubi, da se boš odpovedal grehu, ki mu je tako zelo zopr, da se ga boš ogibal po vsej moči. Spominjaj se rad večkrat trpečega Zveličarja in njegove ljubezni do nas. Živi zanj, ki je umrl za-te. Ako to storiš, potem ti bo drevo križa obrodilo ljubeznjivo rožo goreče ljubezni božje in po njej ti bo obrodilo sad večnega življenja, neminljivega veselja. Amen.

Tešimir G.

Velikonočna nedelja.

I. Velikonočno Jagnje.

Naše velikonočno Jagnje, Kristus, je darovano.

I. Kor. 5, 7.

Velikokrat ste slišali že imenovati Jezusa — božje Jagnje. Tako ga je imenoval že nekaj sveti Janez Krstnik, ter je kazal nanj in rekel: *Glej! Jagnje božje, katero odjemlje grehe svetá.* Te besede ponavlja sv. cerkev pri vsaki sv. maši in kadarkoli deli vernikom zakrament sv. rešnjega Telesa. Tudi sv. Janez evangelist v skrivnem razodenji Jezusa večkrat Jagnje imenuje. Sv. Pavel mu pravi „velikonočno Jagnje“, ter piše: *Naše velikonočno Jagnje, Kristus, je za nas darovano.* Ravno tako ga kliče tudi sv. cerkev pri sv. maši na današnjo nedeljo v lepi pesmi, ki jo bere pred sv. evangeliem.

Judje so imeli svoje velikonočno jagnje; tudi mi kristijani ga imamo; pa naše velikonočno Jagnje je vse imenitniše od judovskega. Naše velikonočno Jagnje je Kristus sam. In ker ravno obhajamo sveto velikonoč, se spodobi, da o tem našem velikonočnem Jagnjetu

kaj govorimo. Poglejmo toraj, kakšno je to Jagnje? To Jagnje je 1. nedolžno Jagnje (*Agnus immaculatus*. I. Petr. 1.), 2. je potrpežljivo Jagnje (*Agnus mansuetus*. Jerem. 11, 19.) in 3. je zaklano Jagnje (*Agnus occisus*. 5, 12.) Ima sicer še več drugih prelepih lastnost; toda za danes bomo premišljevali le samo te tri.

I. Naše velikonočno Jagnje je najpoprej vse nedolžno, vse pobožno. Pobožno je do Boga, pobožno do ljudi, pobožno samo ob sebi.

1. Pobožno je do Boga. — Sv. Bonaventura popisovaje življenje sv. Frančiška pripoveduje o neki ovčici, katera je v cerkev hodila za tem svetnikom in pri povzdigovanju padala na sprednja kolena, ravno kakor bi hotla počastiti svojega Stvarnika in zgled dajati marsikaterim vetrnim ljudem, kako naj se zadržé v božji hiši. — Ta ovčica nam je lep zgled našega velikonočnega Jagnjeta.

Le pogledjte Jezusa, naše velikonočno Jagnje, kako pobožen je v molitvi. Sv. Luka (6, 12.) pové: *Šel je molit na goro*, in: *Vso noč je prebil v molitvi*. Sv. Marka piše: *Na zemljo je padel, in je molil*. Sv. Matevž celo govori: *Padel je na svoj obraz, in je molil*. Oh preljubo Jagnje božje, kako pobožno je pač bilo! — Kaj čuda, da so si prizadevali biti pobožne ovčice tudi tisti, kateri hodijo za Jagnjetom, kamorkoli gré. Sv. Jakob je poklekoval in molil tudi po stokrat na dan. Sv. Pavlo je večkrat jutrnó solnce našlo še v molitvi, v kateri jo je večerno zapustilo. Sv. Alojzij je molil tako rad, da se je ogibal vseh posvetnih razveseljevanj, da bi s tem le več časa imel za molitev. Sv. Teodozij je molil še celo v spanji. In ni ga svetnika, da bi ne bil rad molil! — Naše velikonočno Jagnje pa ni le pobožno do Boga, ampak

2. je tudi pobožno do ljudi. — Jagnje ne žali nikogar; ljubi slehernega, s periščem krme se dá peljati slehernemu, kamorkoli le želi; tako priprosto in nedolžno je jagnje. Še več, jagnje je tako rekoč tudi še usmiljeno do ljudi, ter jim skazuje sosebno tri dela usmiljenja: Lačne namreč nasituje s svojim mesom, žejne napaja s svojim mlekom, nage oblači s svojo volno.

In zdaj se spet ozrimo na naše velikonočno Jagnje, na Jezusa. Oh, kako priprosto, nedolžno in pobožno je to Jagnje do vseh ljudi! Nikoli nikomur ni storilo nič žalega; slehrnemu je delalo le dobro. *Hodil je okrog vsem delé dobrote in ozdravljevaje*. (Dej. ap. 10, 38.) Koliko ljubezen je imelo to Jagnje do umrlega prijatelja Lazarja! Kako močno je ljubilo Janeza, kateri mu je na prsih slonel pri zadnji

večerji! S koliko skrbjo hiti za zgubljeno ovco in ne miruje, dokler je ne najde in z veseljem ne pripravi k čedi nazaj! (Mat. 18.) In slišali ste v tem velikonočnem času spet in spet njegove mile besede: *Srčno sem želel jesti z vami to velikonočno jagnje. — To je moje Telo; vzamite in jejte!* Celo žile si odpira, ter spusti svojo kri v kelih in nas z njo živi za večno življenje. Oh pač je to preobilna dobrota do nas revnih ljudi!

3. Pobožno je tudi samo po sebi. — Jagnje je res nedolžno in pobožno samo po sebi, v njem ni nič hinavskega. Jagnje ni zvito, kot kača; ne prekanjeno, kot lisica; ni požrešno, kot volk; ne nečimurno, kot pav; ne togotno, kot lev; temveč je priprosta, ponižna, krotka, nedolžna živalica.

In spet obrnite svoj pogled na naše velikonočno Jagnje! Nedolžnost mu sije iz obličja. Čisto je, kot novi sneg. — Le poglejte ga stati pred Herodom v belem oblačilu; celo najsrčitiši sovražniki ne najdejo nad njim nobenega madeža. Ali pa popnite svoj pogled tje le na altar: o kako lepo snežnobelo Jagnje drži mašnik ondi v rokah, in ga povzdiguje kviško, da ga zamorete ogledovati vsi in občudovati njegovo lepoto. Oh to je zares nedolžno, *neomadežano Jagnje, katero samo nikdar ni storilo nobenega greha, ampak je nosilo naše grehe na svojem telesu . . . , da tudi mi odmrjemo grehu in živimo pravično.* (I. Petr. 2.) Da, tako delajo še dandanašnji vse dobre, zares krščanske ovčice, ki se ves čas življenja ne omažeževajo nikdar z nobenim smrtnim grehom, da bodo po tem brezmadežnem življenji sprejete enkrat v družbo tistih, *ki spremljajo (velikonočno) Jagnje, kamorkoli gré.* (Raz.)

II. Druga lastnost našega velikonočnega Jagnjeta je potrpežljivost, zato ga sv. pismo imenuje: *potrpežljivo Jagnje.*

Res je jagnje potrpežljiva in pohlevna živalica. Zakaj med tem, ko se vsaka druga žival postavlja v bran, kadar je razdražena, in se maščuje nad svojim sovražnikom, jagnje le molči in potrpi. Jagnje ne bije s kopitom, kot konj; ne suje z zobmi, kakor prešič; ne bóde z rogmi, kakor vol; nima krempljev, kakor mačka; ne žela, kot bučela; ne močnega repa, kot lev; ne strupa, kot kača; ne rivea, kot slon; vsega tega nima, in se nič ne brani. Kadar ga primejo, in mu ostrizejo volno, trpi potrpežljivo in molči. Kadar ga pastir žene na vodo, gré voljno in se ne ustavlja, če tudi ni žejno. Če je lačno, ni nadležno, kakor marsikatera druga žival, temveč čaka potrpežljivo, da kaj dobi, ali pa se pohlevno in tiho pase na travi. In še celo, kadar ga peljejo v mesnico, molči in ne vpije in ne rujove, kakor druge živali.

Po pravici toraj primerja prerok Izaija Jezusa z ovco; zakaj ko je denarničar kraljice Kandace potoma bral tiste besede prerokove: *Kakor ovca je peljan v mesnico; in kakor je jagnje tiho pred tem, ki ga striže, tako on ne odpre svojih ust*, je vpraševal Filipa, o kom prerok to govori, in Filip mu je kazal na velikonočno Jagnje, ter na Jezusa Kristusa in mu začel oznanovati sv. evangelij. In res, ko je bil Jezus peljan pred Pilata in je Judovska množica vsa srdita terjala njegovo smrt, se Jezus nič ni zagovarjal, temveč je le molčal, tako, da se je začudil celo Pilat sam. In ko je bil nato neusmiljeno raztepen, s trnjem kronan, s križem obložen in gnan in suvan na poti na Kalvarijo, je bil spet krotko, potrpežljivo Jagnje, katero rajše volno pusti in celo kri prelije, kakor da bi odprlo svoja usta, in se spustilo v žalovanje. Oh to je zares potrpežljivo Jagnje, je velikonočno Jagnje, katero nima sebi enakega.

In če hočete vedeti, kako so si prizadevali tudi drugi, hoditi za tem Jagnjetom in ga posnemati, vam izmed tisoč drugih v zgled postavim le samo sveto Nikolajo, bogaboječo devico iz Pikardije na Francoskem. Ta bogoljubna devica je v molitvi večkrat prosila Boga, naj bi dal tudi njej čutiti vse bolečine trpečega Zveličarja in njegove svete Matere. Bog jo je uslišal, ter jej poslal neznano bolezen. Telo jej je zatekalo slehrni dan, in spet splahnilo dan na dan v strašnih bolečinah. Hudi rak jej je bil razjedel že vse prsi in lezel nato gori prot obličju. Po dolgem ležanju je bilo vse razboleno in vse v ranah nje telo, kar jej je prizadevalo tem hujše bolečine, ker se je zraven tudi še rjuha prijemala ranjenega života. Memo tega je imela tudi v želodecu neznane bolečine. Tako je ležala brez vsakega drugega zdravila razun sv. rešnjega Telesa; vsak dan jej je bilo pričakovati smrti in vendar je smrt le še ni rešila trpljenja. Vse to je trpela ne le nekaj tednov, ali nekoliko mesecev, ampak celih 50 let. In kako se je zadržala bolna devica, ta blaga ovčica, v tolikem trpljenju? Nič ni rekla, nič se ni pritožila, gledala je le na velikonočno Jagnje, katero si je posnemati prizadevala. Zatoraj nikoli ni bilo slišati nobenega žalovanja iz njenih ust in nobene tožbe. In ko je naposled smrt se oglasila, si je dala brati trpljenje velikonočnega Jagnjeta, in med tem branjem je sklenila svoje življenje in je šla po plačilo, katero je pripravilo velikonočno Jagnje vsem tistim, kateri hodijo za njim in ga posnemajo posebno v ozir nedolžnosti in v ozir potrpežljivosti.

III. Res, tudi še zaklano je nedolžno in potrpežljivo Jagnje! Slišali ste, ljubi poslušalci! v svetem postnem času, kako je bilo iztrgano izmed čede, od judov zvezano na rokah in nogah, pred sodbo tirano, in potem vlečeno na Kalvarsko goro, neusmiljeno mučeno, na križ pribito in povzdigneno na križu. Oh premili pogled, nad katerim nebo žaluje, ter se zavija v ponočno tamo; in zemlja strmi ter se stresa v sveti grozi; in se skale čudijo ter pokajo same od sebe in

grobi zavzamejo ter se odpirajo in nazaj dajejo svoje mrliče! Oh prežalostni, zraven pa tudi oveseljilni pogled: Naše velikonočno Jagnje je zaklano, vse v ranah visi mrtvo na križu, to je milo in žalostno: pa zaklano in darovano je za nas in naše grehe, s svojo smrtjo nas je rešilo, s svojo krvjo nam grešni dolg odnilo; to je oveseljilno in polno tolažbe. — Pač smo mu zato obilno in obilno hvalo dolžni. Kakšno hvalo pa mu bomo dali mi zato? Nobene druge hvale in zahvale ne terja, razun da hodimo za njim po križevem potu vsi potrpežljivi. Po tem potu so hodile vse zveste ovčice Jezusove, ki se zdaj pri njem veselé v nebesih. Vedno so popenjale svoj pogled na zaklano Jagnje božje, katero je iz ljubezni do ljudi darovalo svoje življenje, in so bile pripravljene darovati lastno življenje iz ljubezni do njega. Tisoč in tisoč kristijanov vsake starosti, vseh stanov in obojega spola se je pustilo za nedolžnost in čistost umoriti, in bi bili radi vsi potrpežljivi celo stokrat dali svoje življenje, ko bilo to mogoče. In ker slehrnemu ni bilo mogoče umreti telesne smrti, so hotli vendar le v tem posnemati velikonočno Jagnje, da so odmrli svetu in svojemu poželenju, odmrli posvetnemu veselju in pozemeljskim sladnostim. Radovoljno so mrtvili sami sebe, in se pokorili, dokler jih je velikonočno Jagnje poklicalo v nebesa.

Ljubljene ovčice Jezusove! ali je mogoče, ozirati se na to nedolžno velikonočno Jagnje, in pri tem vendar-le v prijaznosti s svetom živeti, s sovražniki sv. nedolžnosti se družiti, ljubiti posvetne sladnosti in storiti, kar terja pregrešno poželenje? Oh, kdor se peča s takimi reči, nikdar nikoli ne bo prišel v družbo velikonočnega Jagnjeta; *zakaj nič nečistega ne more v nebeško kraljestvo.*

O drage ovčice! če pogledujete na to potrpežljivo velikonočno Jagnje, se bote mar potem še jezili in togotili, kadar pride kaka nadloga nad vas, ali pa vas zadene kako razžaljenje? Oh, če nočete biti potrpežljivi v stiskah in nadlogah sedanjega življenja, ne bote imeli unkraj groba večno srečnega življenja! Zakaj razločno vam pové velikonočno Jagnje (Jezus Kristus): *V potrpežljivosti bote ohranili svoje duše.*

O pristržne ovčice! če se ozirate na to zaklano velikonočno Jagnje, bote mar potem še hrepeneli le samo po posvetnih sladnostih in posvetnem veselju? se slehrnega križa bali, kot najhujšega sovražnika? in nobenega veselja, nobene reči ne darovali? Oh če je taka, je velikonočno Jagnje za vas zastoj bilo darovano. Nobene

druge poti namreč vam v nebesa ne vem, razun poti križev in težav. Kakor je namreč Jezus šel skoz trpljenje v svoje veličastvo, zamoremo tudi mi le skoz trpljenje priti v večno življenje! Amen.

† Jan. Škofic.

2. Stari kvas in opresni kruh.

Bratje! postrgajte stari kvas, da bote novo testo. Kor. 5, 7.

Kamor si pogledal te dni, nisi videl družega, kot pripravljanje za velikonočni praznik. To je bilo čenja, pranja, umivanja in snazjenja! Vsaka pridna gospodinja hoče k veliki noči imeti vse čedno in čisto. In še druge priprave so se zgodile. Vsaka še tako uboga družina se hoče veseliti velike noči in, kolikor premore, si oskrbi za velikonočni praznik boljšo gostijo. Preljubi! ali je vse to mar le prazna navada? Če vse pripravljanje in prizadevanje pregledamo bolj na drobno ter prav premislimo, bomo se prepričali, da so te starodavne navade ne le lepe, temuč tudi pomenljive in podučljive. In ravno to, da so pomenljive in podučljive, je najimenitniše; kajti navade same so prav za prav luščine, nauki pa, ki jih nam dadó, so jedro. — Karkoli delamo k veliki noči v hišah, to bi imeli storiti na dušah in v srcih; kakor pripravljamo svoja stanovanja, tako bi imeli pripraviti svoje duše in srca za drugo in vesoljno velikonoč — za naše vstajenje ob sodnem dnevu. Tako je apostelj Pavel mislil in učil Korinčane: *Postrgajte stari kvas, da bote novo testo, kakor ste opresni . . . Obhajajmo veliko noč, ne v starem kvasu, tudi ne v kvasu hudobije in malopridnosti, ampak v opresnih kruhkih čistosti in resnice.* Krščanski poslušalci! premislimo te besede, ker so nam pisane ravno za veliko noč. Morebiti so vam te besede še temne in nejasne, zatorej premislimo jih, da bodo nam postale jasne in razumljive. Spoznali bote potem, koliko lepih resnic in tehtnih naukov imajo te kratke besedice v sebi.

Bratje! postrgajte stari kvas, da bote novo testo, kakor ste opresni. Tako uči sv. Pavel Korinčane z ozirom na judovske šege ob veliki noči. Ko je Mozes Izraelce peljal iz Egipta, se je to zgodilo po noči in tako naglo so se morali pripraviti, da Izraelci niso utegnili postaviti kvasú in speči okvašenega kruha, ampak vzeti so morali seboj novo testo in speči opresne kruhe. Te šege so se morali judje

držati zanaprej ob vsaki veliki noči. Postrgali so stari kvas in pekli opresne kruhe t. j. brez kvasú. Glejte na to judovsko šego opominja sv. Pavel Korinčane, ko jih uči: *Postrgajte stari kvas, da bote novo testo*. A kako je sv. apostelj Pavel te besede razumel? kaj je hotel ž njimi učiti? Saj Korinčani niso mogli tega storiti po besedi, ker niso mogli v sebi postrgati starega kvasú in tudi ne postati novo testo! Vidite, to je v podobi govorjeno in tudi tako umeti. Kaj je kvas, in kaj stori kvas, kedar ga pridenete med testo, to je znano vsakemu izmed vas. Kvas, kedar se dene med testo, v kratkem času okisa celo testo. Zavoljo te lastnosti je postal kvas podoba greha ali hudobije. Kakor kvas celo testo, kateremu se primesi, okisa, tako spridi greh in hudobija najprej celega človeka in potem jih spridi še več, ki se mu bližajo. Vsaka hrana, če dalje stoji, okisne in se spridi; tako jed, kruh, vino, še voda postane mlaka, kedar se ne pretaka; enako je s človekom v duši in v srcu, tudi to se spridi in do celega shujša, v njem se naredi stari kvas, če se ne trebi in postrga. Morebiti se bo vam to neverjetno zdelo, a čujte, kmalu vas bom prepričal. — David je le enkrat pogledal Bersabée z grešnim poželenjem, to je bil kvas, ki je padel v njegovo srce, in glejte ta kvas ga tako spridi, da postane prešestnik. Mladeneč pride le enkrat med razuzdano družbo in sliši nesramne pogovore — ti postanejo kvas in pohujšajo ga prej ali slej, da postane sam razuzdanec. Spet drugi dobi le ene slabe bukve in jih prebere, te postanejo kvas, da sčasoma pride ob vso vero. Ona sliši se le enkrat hvaliti ali občudovati in že je padlo nekaj kvasú v njeno srce, kvas prevzetnosti in napuha. Ali pa naj pade le mrvica sebičnosti, samopašnosti v srce, ta bo postala kvas, ki bo celega človeka spridil in ga storil vsega lakomnega in samopašnega.

Greh se pa ne razširja v človeku samem, ampak sega dalje in dalje in kamor seže, vse spridi. Če je eden nevernik v hiši, bo kmalu celo družino napravil zanikarno, mlačno, mrzlo ali celo neverno. En sam nesramnež bo celo družbo pripravil v nesramnost; ena prevzetnica bo jih zaredila veliko. En krivičnež bo jih napravil več, ker bodo kmalu tudi drugi jeli krivico s krivico odbijati. Zdaj ste se prepričali, kako je greh in hudobija prav v resnici kvas, ki okisa in spridi najprej grešnika samega, sčasoma pa vse, ki pridejo ž njim v ožjo dotiko. — Tako je bilo med Korinčani. Imeli so med seboj prešestnika, ki je bil dal ljudem strašno pohujšanje. Njega je apostelj Pavel iz družbe krščanske izpahnil, Korinčanom pa rekel: *postrgajte stari kvas*. Pa tudi nam je to rečeno. Postrgajmo torej stari kvas, da bomo

novo testo. O kristijani! ako bi le zvesto preiskali svoje duše in svoja srea, dosti bi našli starega kvasu, ki bi ga bilo treba postrgati in odpraviti; ta stari kvas so naše stare grešne navade, od katerih se je nam tako težko ločiti in znebiti. Ta stari kvas, brat, sestra! je tvoja jeza, srditost in sovraštvo, ki ne pozna mere in meje in ne vé odpustiti, postrgaj ga; ta stari kvas je tvoja mlačnost, zanikarnost, ali pa nevoščljivost, ali pa nesramnost v pogovorih, dejanji, v obnašanji, ali pijančevanje, ali krivično dejanje, opravljanje; le poglej — dosti boš našel še kvasu, katerega še nisi nikoli prav odpravil iz srea, in ta te je spet nazaj privlekel v stare grehe in te bo gotovo spet, če ga ne postrgaš. Judje so morali po Mozesovi postavi vse kote preiskati, da ni kje ostalo v hiši starega kvasu, in vi k veliki noči vse kote ometate, očistite, umijete, — ali ne vidite, da je vse to za nas prelep nauk v podobi — tisti nauk, ki ga je dal apostelj Pavel Korinčanom in pravi: *Bratje! postrgajte stari kvas, da bote novo testo!* Ni še dosti, da smo le spoved opravili; ž njo še nikakor ni bilo vse storjeno: to je še le začetek dela, če hočemo delo popolnoma storiti, moramo še stari kvas postrgati — naše grehe in grešne navade.

Obhajajmo veliko noč ne v starem kvasu, tudi ne v kvasu hudobije in malopridnosti, ampak v opresnih kruhkih čistosti in resnice. Obhajali so judje veliko noč v opresnih kruhkih in so morali zaklati in jesti velikonočno jagnje v spomin rešitve iz Egiptovske sužnosti. Od kar pa je bilo zaklano in darovano velikonočno Jagnje Jezus Kristus, ima velikanoč ves drugi in svetejši pomen. Velikonočno Jagnje, ki ga moramo mi kristijani jesti, je presv. rešnje Telo in opresni kruhi, v katerih moramo kristijani obhajati veliko noč, so čistost in resnica, katero moramo zadobiti v zakramentu sv. pokore. Ali ste pa tudi vsi to storili? ali morete vsi reči, da obhajate veliko noč v čistosti in v resnici? Ali jih ni tudi med nami, ki obhajajo veliko noč v starem kvasu, v kvasu hudobije in malopridnosti? Kaj je za one velika noč? Za nje velika noč ni vesel, ampak žalosten dan, ker jim očita, da nočejo obhajati velike noči z Jezusom, in da nočejo vstati z Jezusom, zato se pa tudi ob vesoljnem vstajenju nimajo nadjati vselega dneva. Za take ljudi, ko bi kaj mislili, je velika noč žalosten dan.

Poglejte ven v naravo. Da je še tako dolgo spala zimska spanje, vendar pride za njo spomlad, prisijejo topleji solnčni žarki in vse se prebuja in oživlja, vse veselo miga in živi in se vstajenja veseli: le človek, ki je v grešnem spanji, ki svoje duše noče očistiti in sv. rešnjega Telesa ne prejme, za njega ni veselja, ker noče vstati iz dušnega spanja. — Poglejte drevje, kmalu bode brstje jelo poganjati, veje

zeleneti, cveteti, da bo veselje gledati, vsaka vejica, ki je le trohica živa, bode skušala svojo moč; a glejte človeka, ki noče svoje krščanske dolžnosti za veliko noč spolniti, suhi veji je podoben, ki ne zeleni, ne cvete več, ampak se suši in trohni. Ali to ni žalostno? Vsi kristijani pojemo veselo alelujo: Kristus je premagal greh in smrt in je častitljivo od mrtvih vstal; enkrat bo pa za nas prišla ta ura, da bomo tudi mi premagali smrt, da bomo vstali poveljčani. Vsi verni kristijani se tega veselimo; le mlačni, neverni kristijan, ki svoje velikonočne dolžnosti ni storil se tega ne more veseliti, ker ne veruje, ali pa če veruje, se vstajenja ne more veseliti, ker bode vstal le k pogubljenju. Povejte, ali tak ni usmiljenja vreden?

Ubogajmo aposteljna, ki nas tako lepo uči in zapomnimo si za vse žive dni ta dva nauka, ki smo jih slišali v današnjem branju: *Bratje, postrgajte . . .* Kako srečni bomo, ako sami postrgamo stari kvas, — ako se očistimo greha; kolika korist bode pa tudi za druge, ki se bodo na naše lepe zgledе ozirali in se tudi k novemu boljšemu življenju vzbudili. Kakor se zdaj v natori vse oživlja in vzdiguje in v cvetje spravlja, da bode ob svojem času obilno sadu rodilo, tako se tudi mi vsi probudimo iz zimskega spanja hudobije in greha ter skrbimo za prelepo cvetje čednosti, da nam ob pravem času dozori sad za večno življenje. Amen.

L. Ferčnik.

Velikonočni pondeljek.

I. Od smrti vstali Jezuš in grešnik.

Ali ni bilo najino sree goreče v naju,
ko je po poti govoril in nama pisma
razkladal? Luk. 24, 32.

Ko stari očak Jakop ugleda Jožefovo pisano suknjo, katero so njegovi bratje, svojo laž prikriti, v kozlovo kri pomočili, razporje silne žalosti svoje oblačilo, grenka britkost obsenči njegove dni, in ne dá se nič več utolažiti. Ko pa čez dolgo pozneje njegovi sinovi iz Egipta, kamor so bili šli žita kupovat, domu pridejo in svojemu očetu povedó: *Še živi Jožef, tvoj sin, in gospodar je vsega Egipta!* mu je bilo kakor komu, ki se iz hudih sanj prebudi in ne verjame njih besedam, dokler mu vsega zaporedoma ne povedó in dokler drazih darov ne vidi, ki mu jih Jožef pošlje. Zdaj je njegov duh vnovič oživel; *že dosti*, je

dejal, *da le Jožef, moj sin, živi! Grém, videti ga hočem, preden umrjem!* Komu je bilo kedaj v stari zavezi slajše veselje oznanjeno, kakor temu častitemu očetu? Kdo je bil kedaj tako nenadoma iz najhujše dolge žalosti k največemu veselju obujen?

Toda neskončno srečniše je bilo veselo oznanilo, katero je zjutranja zarija onega dneva prinesla, katerega častitljivi spomin smo včeraj slovesno obhajali in ga danes radostno nadaljujemo in o katerem David govori: *To je dan, katerega je Gospod naredil; bodimo veseli in radujmo se!* O kdo bi popisal veselje, ki ga je ob vstajenji čutila Marija, nebeška kraljica, ki so ga občutili aposteljni in učenci Gospodovi, ki so ga občutile pobožne žene Magdalena, Saloma, Marija Kleofa! Veselimo se pa tudi mi Jezusovega častitljivega vstajenja, zakaj tudi zavolj naših grehov je Jezus umrl in zavolj našega opravičenja od mrtvih vstal! Da bo pa naše veselje Jezusu všeč, vam bom danes govoril od velike moči, ki jo ima Jezusovo vstajenje do sre ljudi; toraj rečem: Jezusovo vstajenje ima veliko moč v sebi 1. grešne ljudi spreobrniti in 2. spreobrnene potolažiti. — Jezus, ki si častit iz groba vstal, uči grešnike iz groba greha vstati in v novem življenji hoditi!

I. Prerok Jona se je branil iti mestu Ninivam po božjem povelji konec oznanovat; vedel je, kako je Bog dober in milostljiv, prizanesljiv in velicega usmiljenja in da bo prebivalcem tega mesta, ako pokoro storé, greh odpustil in kazni prizanesel; mislil si je, lažnjiv prerok mi porekó, ako se moje prerokovanje ne spolni. Umakniti tedaj se Bogu, jo sklene potegniti po morju. Pa kdo more to? Kdo se zamore skriti božjemu ožličju? Božja roka ga najde povsod. Božja roka zadene tudi Jona v barki, v katero je stopil. Hud vihar, strašno vreme se vzdigne na morju; skoraj je šla barka na kosce. Brodnikom, ki so bili vsi v strahu in trepetu, Jona naravnost pové: *Zavoljo mene je vstal ta vihar; primite in vrzite me v morje in pokojno bo morje.* Prijeli so Jona in pljusknili ga v morje, in ko bi trenil, utihnejo njegovi razkačeni valovi. Jona pa požre morski som in šel je ž njim v globočino morja. — Gotovo so bili v ti barki tudi nekateri Ninivljani in toraj tudi priče te prigodbe, in ko so domu prišli, so jo vse križem naznanovali in očitno se je o Jonu govorilo. Mislite si pa zdaj, kako neizrečeno so se morali Ninivljani zavzeti in čuditi, ko zagledajo moža po svojem mestu hoditi, ki so ga malo prej videli, kako je bil v morje vržen in od penečih valov pokrit. Poseben človek se jim je moral Jona zdeti in njegova pridiga: *Še štirideset dni in*

Niniv bo konec! jim je morala do srca seči in z grozo in velikim strahom jih navdajati, zato so napovedali post, v rašovnik so se oblekli; celo kralj se je postil in pokoril. Tako čudno vé Bog ljudi po drugih k spreobrnjenju voditi; tako vé Bog vse reči na svetu k pridru obrniti!

Jona je bil Ninivljanom znamenje, kako Bog z nepokornimi ljudmi ravna. In glejte! tukaj je več, kakor Jona. Kako čudapolno se je z Jezusom godilo! Umrl je na križu; v grob ga položé, grobni kamen zapečatijo in grob z varuhi obdajo. In glej, *tretji dan je velik potres vstal; Jezus gré iz groba; angelj Gospodov pa pride iz nebes, je pristopil, kamen odvalil in na-nj sedel.* Ta Jezus, ki je od smrti vstal, pridiguje, kakor nekedaj Bog po Jonu Ninivljanom, po svojih služabnikih pokoro in odpuščenje grehov vsim ljudem. Ali ne bo pre-mišljevanje čudnih reči, ki so se z Jezusom godile, in glasno opo-minjevanje njegovih služabnikov, ki pokoro oznanujejo, ljudem srca odprlo? Bi-li Jona bolj srečen bil, kakor Jezus, Sin božji? Bi-li Ni-nivljani, oni neverniki, bolj pametni bili, kakor kristijani današnjih dni? Tako bi sodnji dan oni zoper nas vstajali in nas tožili! — Ne, ne! Jezusovo vstajenje je že svojo moč, ljudi spreobračati, v začetku razodevalo, jo razodeva zdaj in jo bo v prihodnje razodevalo.

Na prvo pridigo sv. Petra, binkoštni praznik, se tri tisoč duš spreobrne. Katere resnice posebno jim je li oznanoval? O Jezusovi smrti in njegovem vstajenju! *Ko so to slišali*, se bere v apostolskem dejanji, *jih je v srce zbodlo, in Petru in drugim apostelnjom so djali: Kaj nam je storiti, možje, bratje?* Glejte, koliko moč ima vera v od smrti vstalega Zveličarja.

Postavite si spreobrnjenje sv. Pavla pred oči. Ta preganjavec prvih kristijanov je šel v Damasek s pisano pravico, možé in žene, kar jih bo Jezusovega uka dobil, povezati in v Jeruzalem prignati. Na poti pa, ko je že blizo tega mesta, ga neutegoma luč z neba osveti. Oblesčen od nebeške svetlobe, proti kateri je poldansko solnce tema, se na tla zvrne in oslepi; glas pride z nebá rekoč: *Savel, Savel, kaj me preganjaš? Jezus sem jaz iz Nazareta.* Kakor strela je zadelo to srce zmotenega grešnika in ga omečilo k spreobrnjenju. Kaj si je moral Savel misliti, Jezus iz Nazareta toraj, o katerem sem toliko slišal, še živi? Tako je toraj on, križani, resnično od smrti vstal? In jaz bi preganjal njegove služabnike in se njegovemu evan-geliju ustavljal? In zdaj Savel ves trepeč in okamnjen vpraša; *Gospod, kaj hočeš, da naj storim?* In kmalo je bil iz velikega grešnika še večí Jezusov prijatelj. Glejte, koliko moč imajo v sebi besede: „Jezus živi!“

Jezus živi! Pomisli to, grešnik, bodi si kdor koli hočeš. Tisti živi, ki je rekel: *Poderite ta tempelj* (mojega telesa) *in v treh dneh ga bom zopet sozidal* (oživil). O, če mu je bilo mogoče to obljubo svojega vstajenja spolniti, gotovo tudi teh-le besedi ni zastoj govoril: „Ako ne veruješ, boš pogubljen. — Ako ne dopolniš volje mojega Očeta, ki je v nebesih, te bom pahnil spred svojega obličja.“ — Gotovo, grešnik, se bo to ti primerilo, ako se iz srca ne spreobrneš. Ta Jezus živi, na katerega vstajenje je tvoje prihodnje vstajenje utrjeno. Ker je Jezus od mrtvih vstal, tudi ti ne moreš vedno v grobu ostati. Tudi ti pojdeš iz groba. In kakšen boš, ko te bodo tvoja dela v večnost spremila? Ali boš srečen ali nesrečen? *Le kateri so dobro delali, bodo vstali k življenju, kateri so pa hudo delali, bodo vstali k večnemu obsojenju.* Le pravični bodo pri sodbi postavljeni na Jezusovo desno stran med njegove ljube ovce, grešniki pa na njegovo levico med zavržene kozle. Jezus živi, ki mu je dana vsa oblast v nebesih in na zemlji. On je postavljen sodnik živih in mrtvih. On deli nebesa in pekel, on zveliča in pogublja. Pred Jezusov sodnji stol boš moral kedaj, o grešnik, stopiti in od vseh svojih misel, besedi in želj dati oster odgovor. Prišel bo Jezus s svojimi angeli na svetlem oblaku, in pahnil tiste, ki niso po njegovem evangeliju živeli, v večno pogubljenje. Grešnik, ako te resnice godno premisli, bo gotovo v srcu ginjen začel nad svojimi grehi žalovati in resnično pokoro delati. Tako moč ima toraj Jezusovo vstajenje, grešne ljudi spreobrniti.

II. Vstajenje Jezusovo ima tudi veliko moč, spokorjene grešnike potolažiti.

Pobožnim ženam, ki so v nedeljo zelo zgodaj k grobu prišle, da bi Jezusovo telo z dišavami pomazale, angelj ni samo povedal, da je iz groba Jezus vstal, ampak tudi ukazal iti in to veselo novico učencem in zlasti Petru oznaniti. Zakaj posebno Petru? Ali niso vsi enako ljubili Jezusa, svojega učenika, ne vsi enako nad njegovo smrtjo žalovali? Oh! Peter se je bil izmed vseh živih učencev najhuje nad Jezusom pregrešil. Z velikim zarekovanjem in rotenjem je na dvorišču velikega duhovna trikrat Jezusa zatajil, dasiravno mu je Jezus to nezvestobo prej prerokoval in ga po očetovsko svaril. Komaj pa je Peter padel, se že Jezus, ko je bil ravno iz zbornice na dvorišče pripeljan, va-nj obrne, ga pogleda in milo z očesom pokrega. Ta božji pogled iz Jezusovih oči je srce tega velikega grešnika tako pretresel, da se naenkrat njegovih besedi spomni: *Preden bo petelin dvakrat zapel, me boš ti trikrat zatajil*, z dvorišča gré, se v plajš

zavije in britko joka. Odsihdob nima Peter ne mirú, ne pokoja več. Njegov storjeni greh se mu je zdel več kakor enega pekla vreden, in lahko si mislimo, kako se je hudič trudil, zdaj tudi njega, kakor malo poprej Judeža, v obupanje in pogubljenje spraviti. Vendar pa je bil Peter trdneji v zaupanji v Jezusa. Milo je jokal, in Bog, ki tudi največega grešnika prijazno sprejme, ako svoj greh spozná in odpuščanja prosi, se je objokanega Petra usmilil; vedel je Bog namreč, kako neizrečeno veliko moč ima Jezusovo vstajenje, potolažiti srce spokornega grešnika. Zaradi tega je zapovedal angelj ženam: *Povejte to Petru*, da se v svoji veliki britkosti umiri, potolaži, ter sam pri sebi misli: „Toraj sem pri svojem Jezusu, dasiravno sem se nad njim tako hudo pregrešil, vendar še v blagem spominu, tako skrbi še za mir moje vesti, tako vendar še ni nehal biti moj prijatelj!“ In kako zažari njegov obraz rajskega veselja in kako utriplje njegovo srce nedopovedljive radosti, ko se prikaže Jezus tudi njemu, — njemu posebej! Ali ni pretolažljivo zagotovilo, da mu je vse odpustil? Pa še več; očitno ga Jezus zagotovi svoje posebne ljubezni, ker ga postavi nad vse druge aposteljne. Ko se Jezus pri Galilejskem jezeru prikaže Petru, ki je ravno z drugimi učenci vred ribe lovil, ga opomnivši njegovega trikratnega zatajenja, trikrat zapored vpraša: *Ti, Simon, Jonov sin, ali me ljubiš bolj, kakor ti le?* In ko mu Peter odgovori: *Gospod, ti vse veš, ti veš, da te ljubim*, mu dá Jezus to povelje: *Pasi moje jagnjeta, pasi moje ovce!* S tem je Jezus očitno potrdil, tako da so tudi oni slišali, da je Petru vse odpustil, da je zopet njegov ljubljeneec. Resnično toraj je, da ima vstajenje Jezusovo neznan moč, srcé spokornih grešnikov razveseliti.

Ozrite se pa tudi še na sv. Marijo Magdaleno. Marija Magdalena se ne prišteva med nedolžne device; bila je nekdam velika grešnica, iz katere je bilo izgnanih sedmero hudih duhov: in vendar glejte jo srečo, glejte jo sladkost, ki jo prinese prava spokornost! — Dvema dobrima učencema, ki tolikanj žalujeta zarad smrti svojega nebeškega Učenika, se prikaže še le popoldne proti večeru, a spokornici Magdaleni prikaže se precej zjutraj med prvimi. Kdo bi mogel pač razumeti, koliko srečo je čutilo njeno srce, ko je bilo zdaj tudi dejansko prepričano tistih preveselih besedi, ki jih je Jezus že v življenji spregovoril: *Tvoji grehi so ti odpuščeni*. Kar pa je sv. Magdalena skusila o prvi veliki noči, velja še zdaj vsako veliko noč vsakemu pravemu spokorniku in vsaki pravi spokornici.

Ali vam morem, ljubi kristijani, potem lepši in boljši svet dati, kakor tak-le: Pred vsem skrbite za resnično spreobrnjenje svojega

življenja in za vredno pokoro zavolj storjenih grehov, in tudi vi bote moč Jezusovega vstajenja k svoji tolažbi in k svojemu veselju v srcu občutili. Kdor s Petrom joka, bo tudi s Petrom potolažen in oye-seljen. Lahkomišljeni posvetnjaki, ki so vsi v časno zamaknjeni, ki veliko za svoj trebuh, nič ali le malo za svojo neumrjočo dušo skrbé, so že velikokrat vesele velikonočne praznike doživeli in slišali pridigovati resnico: „Kristus je od smrti vstal“; pa ker jim za nebesa ni resnica in se ne poboljšajo, jim ta nauk nobenega veselja in miru ne prinese.

Storite toraj začetek prave pokore z zvestim preiskanjem svojih storjenih grehov. Morebiti bote našli, da niste le trikrat, ampak že stokrat Jezusa zatajili. Zatajili ste ga morebiti z besedo iz človeškega strahu. Marsikateri mladenec se nespodobnemu govorjenju zoper vero ustaviti sramuje, ker se boji zasmehovan biti. Mnoga dekleta, ker se zameriti bojé, se k pregrešnim knjigam smejaajo, ki jih v srcu same zavržejo. In še pri možeh — pri možeh se dostikrat srce pogreša, med klafači ali pijanimi bratci pokazati, da jim je Jezus v časti, da po njegovem uku živé. In vendar brez take srčnosti ni nobene prave pobožnosti, nobene prave svetosti.

Še večkrat pa ljudje Jezusa v dejanji zatajujejo. Človek, kateri se kristijan imenuje, pa zapovedi Jezusove prelomljuje, vsemu svetu z dejanjem na glas takorekoč pravi: „Meni ni mar za Kristusa, ne pečam se za njegove nauke“. Grešno življenje nevrednega kristijana je vedno zatajevanje Jezusa Kristusa. Ali ne bote toraj svojega padca, ki ste ga kakor Peter storili, tudi kakor Peter obžalovali?

Najpotrebniša reč pa je pri pravi pokori odkritosrčno kesanje. In ravno sv. Peter in sv. Magdalena sta in ostaneta do sodnjega dne najlepša izgleda srčnega kesanja; ostaneta pa tudi za vse čase ganljiva priča, koliko sreče prinese pravo kesanje. Prosite toraj tudi vi spokornih solz sv. Petra in sv. Magdalene, in gotovo boste tudi vi že tukaj deležni velikonočnega veselja in utolaženja, tamkaj pa si boste pridobili bliščečo krono sv. pokore.

Molite toraj: „Tebe o Zveličar, ki si kakor zmagovalec smrti in hudiča iz groba vstal, ponižno prosimo, daj tudi nam iz groba svojih grehov vstati, vse slabe navade zapustiti, greha se kakor strupene kače varovati, in v vseh rečeh po tvojih zapovedih živeti. In ako bi izmed nas spet koga zadela nesreča, da bi se smrtno pregrešil, o zavpij iz visocih nebes, kakor Pavlu v njegovo srce: *Jaz sem Jezus*“

iz Nazareta, katerega preganjaš, in jaz bom kedaj tvoj sodnik, da ga precej po Petrovo objokuje. Tako nas spreobrni k sebi o Jezus! in ko bomo spreobrnjeni, nas tolaži, razveseljuj vekomaj. Amen.

† Josip Rozman, dekan.

2. Važnost velikonočnega obhajila.

Luk. 24, 35.

Vvod: Z večim veseljem, kakor sicer, prihajam o velikonočnih praznikih pred altar in na prižnico. Nekaj že zato, ker so ti veličastni prazniki sami tako veseli; posebno pa zato, ker se mi v teh dneh tudi vi častitljivi zdite. Kar je izmed vas boljših in skrbnejših, ste že opravili velikonočno spoved in obhajilo; zaupanje imam, da dobro, ter smem verjeti, da ste danes še večinoma v milosti božji. Ker ste Bogu ljubi, ljubi ste tudi meni, njegovemu namestniku . . . Še pa so nekateri . . . Mlačnim in zaspanim, da bi se zdramili, gorečim pa, da bi se velikonočne milosti v prid obrnili, govorim: o važnosti velikonočnega obhajila.

Izpeljava: Vsako obhajilo je sveto in prevažno opravilo, a velikonočno ima še nekaj posebnega zase.

1. Če velikonočno obhajilo vredno sprejmemo, skažemo pokorščino svoji materi, sv. katoliški cerkvi; Jezusu, ki je na zemlji dajal najlepši zgled svete pokorščine, je gotovo to posebno všeč, ker sam pravi, da se prav za prav njemu skazuje: *Kdor vas posluša, mene posluša . . . Pokorščina boljša kakor darovi.* (I. Kr. 15, 22.)

2. Ob velikonočnem obhajilu se še posebno pokažemo in očitno spoznamo zdrave ude sv. katoliške cerkve. Kdor o veliki noči noče sprejeti sv. obhajilo ali ga ni vreden, ta je odločen — mrtev ud Kristusovega telesa. V življenji ni vreden dobrot sv. cerkve, po smrti ne cerkvenega pogreba . . . Tudi skušnja kaže, v koliko kvar so taki grešniki navadno človeški družbi . . .

3. Ob velikonočnem obhajilu se še posebno pokaže pri skupni mizi Gospodovi, da smo vsi bratje in sestre med seboj. Zato je posebno resen opomin k bratoljubju, k miru, spravlјivosti, pravičnosti . . . Sv. cerkev želi, da bi vsi v domači cerkvi opravili . . .

4. Velikonočno obhajilo takorekoč prisili k poboljšanju. Menda ste že spazili, da zmir govorim le o velikonočnem obhajilu, ker to je posebej zapovedano za ta čas; a vredno obhajilo ima za

podlago dobro spoved. Dobro spoved pa le tisti opravi, ki ima resno voljo greh zapustiti, grešne vezi raztrgati... *Človek pa naj presodi...* (I. Kor. 11, 28.)

5. Pa ne le velikim grešnikom, marveč vsakemu naj bo velikonočno obhajilo začetek novega boljšega življenja. Vse okoliščine tega časa nas priganjajo k večji gorečnosti in stanovitosti: poprej post in postne pobožnosti in zlasti premišljevanje prebritkega trpljenja Kristusovega, potlej genljivo praznovanje velikonočnih skrivnosti: nova sveta olja veliki četrtek, novi ogenj, nova luč, nova velikonočna sveča, nova krstna voda veliko soboto; podoba od smrti vstalega Zveličarja nam v spomin kliče sv. Pavla opomine: *Kakor je Kristus vstal od mrtvih...* (Rim. 6, 4; prim.: I. Kor. 5, 7 id.) Saj nas še zunaj cerkve narava po svojem spomladanskem prenovljenju spodbuja k novemu življenju...

Konec: Če vse to premislim, se žalost loti mojega srca, ker še niso vsi opravili te preimenitne dolžnosti, ker se bojim, da je nekateri zopet letos ne bodo, ali da bode med tolikim številom celo kak izdajalec Iškarijot... Kateri pa ste vestni v tej zadevi, obrnite si v prid velikonočno obhajilo — ostanite zvesti! *Kristus, ki je vstal od mrtvih, več ne umrje.* (Rim. 6, 9.)

Bela nedelja.

I. Svet nam pravega mirú ne more dati.

Prišel je Jezus, in je v sredo med nje stopil, in jim je dejal: Mir vam bodi.

Jan. 20, 19.

O sv. Makloviju se to-le bere: Ko je bil še mladenec in si še skoraj ničesar ni skusil na svetu, je slišal praviti, da je en otok, ali en kos zemlje v sredi velikega morja, kjer ni nobene težave, britkosti in žalosti ter da ljudje tam bivajoči so popolnoma srečni. Neskušeni mladenec to hitro veruje, in ker želi tako srečen biti, kakor prebivalci tiste zemlje, se podá na morje ter išče tisto srečno deželo. Čez nekoliko dni pride Maklovij do nekega otoka; pa kakor hitro na suho stopi, vidi nekoliko ljudi, kateri so bili vsi blede in suhi, kakor bi vsi ob dolgih boleznih hiral. Zdaj si misli mladenec: Tukaj mora biti nezdravo stanovati, in ta kraj ni tista srečna zemlja, od katere sem praviti slišal in katero iščem. Podá se naprej, in pride do drugega otoka, kjer najde lepe, ravno zraščene prebivalce, vsi močne postave, pa vsi so imeli raztrgano in cunjasto obleko. Tukaj, reče

mladeneč sam pri sebi, je dober, zdrav zrak; pa revščina je silno velika in tudi tukaj ni tista srečna zemlja. On gré še naprej in zadene na tretji otok, kjer je bilo veliko bogastva; pa komaj med ljudi pride, jih najde v velikem prepiru med seboj, v katerem jih je bilo več ranjenih in veliko umorjenih. Tukaj, si misli mladeneč, je sicer obilno blaga in denarja, pa ljudje so v sovraštvu in prepiru, in tudi tukaj ni tisti srečni otok! On gré zopet naprej in popotuje celih sedem let in išče tiste srečne zemlje, o kateri je slišal praviti, pa v enem kraji je zadel na preveliko vročino, v drugem na hud mraz, tukaj na potres, tam na strašno burjo; zdaj je videl slepce in zdaj šantave, povsod pa bolnike in mrtve. In ko je ta mladeneč že skoraj vse kraje sveta prehodil, se zadnjič prepriča, da nikjer pod solncem ni prostora, kjer bi popolna sreča stanovala in da ta zemlja nima za človeka pravega miru in veselja; zato zapusti Maklovij svet in se podá v samostan, da bi tam v Bogu in njegovi službi si poiskal pravega miru, kjer ga je tudi v svetem življenji našel.

Besede današnjega sv. evangelija tudi o miru govorijo in nam pripovedujejo, da se je Gospod po svojem vstajenju učencem pri zaprtih vratih prikazal: *Ko je bil večer tistega dneva, prvega v tednu, in so bile duri zaklenene, kjer so bili učenci zbrani zavoljo strahu pred judi, je prišel Jezus, in je v sredo med nje stopil, in njim je dejal: Mir vam bodi!* Kakor svojim prvim učencem, tako tudi nam vsem gotovo Jezus pravi mir želi in zato pogledjmo danes: V čem da pravi mir človeka obstoji in kje se se dobi.

Beseda mir nam pomenja ravno nasprotno od vojske, in če kdo reče: „V naši deželi je mir“, se toliko pravi, kakor: „Nas ne nadlegujejo ne zunanji ne znotranji sovražniki, brez skrbi smo pred njimi in smemo brez strahu svoje polje obdelovati in druga dela opravljati.“ Če pa kdo reče: „Prebivalci te ali one hiše imajo mir med seboj“, se pravi to, da se tam ne sovražijo, temveč v lepi zastopnosti živijo. In dobro je za človeka, če se mu ni treba zunanjih sovražnikov bati, kateri bi ga v sužnost odpeljali ali usmrtili; še boljše je za njega, če ima mir s svojimi domačimi in z njimi v lepi zastopnosti živi, pa najboljše je za človeka, če ima mir sam s seboj, t. j.: če je zadovoljen in miren v svojem srcu in se ne vojskuje ena misel zoper drugo, temuč mirno hodi po svojem odkazanem potu, trdno prepričan, da če se ne bo dal zapeljati od pravega pota, bo dosegel namen, zavoljo katerega je stvarjen. In kdor tak mir ima, je v resnici srečen in vživa pravo veselje svojega srca, katero je čez vse veliko po besedah sv. pisma: *Nobeno veselje ne presega srčnega veselja.* In kaj bi tudi človeku pomagalo k sreči, če bi imel vse

bogastvo celega sveta, pa bi bil nemiren in nezadovoljen v svojem srcu, in kaj nasproti bi moglo škodovati človeku, če je tudi najrevniši berač, pa je zadovoljen in miren v svojem srcu? Nihče njemu prave sreče vzeti ne more. In ker je mir človeškega srca tolika sreča za vsakega, se moramo zdaj vprašati, kako pa se ta mir pridobi, kje se najde in kdo nam ga more dati? Slišali smo, da mladi Maklovij je celih 7 let po zemlji iskal pravega miru in ga ni našel; ali bo nam morebiti mogel svet dati prave sreče, pravi mir? Sv. Avguštin piše: *Če praviš, jaz hočem mirno in srečno živeti, si ti sicer dobro želiš, pa goljufáš se, če tega na zemlji iščeš!*

Vemo, da tudi današnje dni si nekateri kristijani želijo toliko bogastva, kakor ga vidijo pri drugih in mislijo, da bi srečni postali, če bi se jim ta želja spolnila; drugi, ki dosti premoženja imajo, bi radi k veliki časti prišli in zdi se jim, da potem bi bili zadovoljni in veseli; in še tretji so, kateri niso ne bogastva ne časti lakomni, pa če bi si mogli dopadenje ali ljubezen tega ali onega človeka pridobiti, bi si potem na tem svetu ničesar več ne želeli.

Vendar bogastvo še človeka srečnega ne stori, kakor nam to priča vsakdanja skušnja, pa je že tudi v sv. pismu (III. Kralj. 21. 4.) zapisano. Bil je imeniten in bogat kralj judov z imenom Ahab, kateri je imel veliko zakladov in premoženja, ali je pa bil s tem zadovoljen? On je bil nezadovoljen in jezen, in se je vrgel na svojo posteljo in je obrnil svoje lice proti steni in ni jedel kruha. In če bogatega kralja Ahaba vprašamo, zakaj tako silno žaljuje, da še jesti ne more, nam odgovori sv. pismo: Zato ker blizo njegovega kraljevega stanovanja je imel Nabot vinograd, katerega ni hotel kralju prodati, da bi si bil mogel svoj kraljevi vrt razširiti, kakor je želel; in zavoljo te peščice zemlje zdaj kralj žaljuje, čeravno so mu lepa mesta podložna in so mu odprti vsi lepi kraji kraljestva, da zamore v njih veselja in kratkega časa iskati. Resnično, kristijani, sreča, veselje in mir človeškega srca ne obstoji v velikem bogastvu in premoženju, temuč v tem, da je človek z malim, kar ima, zadovoljen.

Saj tudi pozemeljska čast človeka ne stori srečnega in mu ne dá zaželenega miru. Aman je postal prvi služabnik mogočnega Perzijskega kralja Asvera in vsi imenitni vsega kraljestva so se mu morali priklanjati in ga častiti kot kraljevega namestnika; pa čeravno častilakomnega Amana vse časti, on še s tem vendar ni zadovoljen. Nekega dne pride na dom in velike časti pijan, pripoveduje svoji ženi o velikosti svojega bogastva in kako ga je kralj nad vse svoje služabnike in poglavarje povzdignil. Ali je bil pa s to častjo že zadovoljen? Ne! On sam je dejal: „In ko vse to imam, se mi zdi, kakor bi ničesar ne imel.“ In zakaj se Amanu zdi, kakor bi ničesar ne imel? saj je za kraljem največo čast užival! Res je to, pa bil je na kraljevem dvoru neki jud Mardohej in tisti edini se mu noče

priklanjati in ga častiti in zato je nezadovoljen, vsa čast mu nič ni, zavoljo enega samega, kateri se mu priklanjati noče. — Ptolomej, Egipčanski kralj, ob Nilu se sprehajaje vidi neke delavce, kateri so malo kruha za kosilo pojedli in se vode napili in potem se veselo med seboj kratkočasili, in nezadovoljen s svojo častjo in s svojim premoženjem reče: „O jaz nesrečnež, da ne morem biti eden izmed teh!“

In tudi premoženje, čast, ljubezen in veselje tega sveta združeno človeka ne more osrečiti, mu pravega miru ne more dati, kar se nam jasno nad kraljem Salomonom kaže, zakaj on je imel zlata in srebra kakor kamenja (III. Kor. 10, 27.): *In je storil, da je v Jeruzalemu bilo tako obilno srebra kakor kamenja*; tudi silno veliko čast je užival, ker so ga hodili zavoljo njegove modrosti daljni kralji in kraljice občudovat, in da si ni nobenega pozemeljskega veselja odrekel; sam o sebi piše: *Ničesar, kar so moje oči poželele, jim nisem odrekel, vse veselje uživati, in se nad tem veseliti, kar sem bil pripravil*. Ali je pa bil Salomon zavoljo tega srečen, zadovoljen in vesel? Ne, ampak sam potoži: *Tedaj sem videl v vsem nečimrnost in dušno nadlogo*.

Iz tega vidimo, da svet in vse, kar je na svetu, nam pravega miru, prave sreče dati ne more in sv. Avguštin veli: *Če hočeš mir srca imeti, išči ga v boljšem, nego v tem, kar ti svet more dati in vzeti*, v Bogu samem namreč. In Bog Sin je prišel na svet, da bi nam pravi mir prinesel (Iz. 9, 6. 7.): *Dete nam je rojeno, Sin nam je dan, na katerega ramah je poglavarstvo in imenuje se: Čudodelnik, Svetovalec, Bog, Močni, Oče prihodnosti, Poglavar miru*. Njegovo kraljestvo se bo množilo in miru ne bo konca. In da je Jezus zato na svet prišel, da bi nam dušni mir prinesel, se vidi iz besed, katere so angelji peli pri njegovem rojstvu (Luk. 1, 14.): *Čast Bogu v višavah in mir ljudem na zemlji, kateri so dobre volje*.

Ali pa imamo tudi vsi kristijani ta dušni mir, katerega nam je Jezus na zemljo prinesel? O ne vsi, ponuja se nam sicer vsem in Gospod sam je djál (Jan. 14. 17.): *Svoj mir vam zapustim, svoj mir vam dam; ne kakor ga svet dá, vam ga jaz dam*; ali le malo jih je, ki si ga pridobijo.

Kako pa nam dá Kristus svoj mir? On nam daje svoj mir, ker nas uči Boga čez vse in svojega bližnjega, kakor sami sebe ljubiti, in ker nas tudi uči, da mora pamet in duša človekova nad truplom gospodovati, ali z eno besedo: Jezus nas je učil — sveto živeti, in kdor njegov nauk v življenju spolnuje, tisti bo pravi mir, pravo veselje že na tem svetu vžival. Tiste duše, katere vedno Bogu služijo, vedó, kaj se pravi dušni mir, veselje srca uživati, ali dobro

vest imeti, ker takim dušam pravi njih vest: Bog je moj prijatelj in jaz sem prijatelj in otrok Božji; Bog se dopade meni in jaz Bogu; kar je za mene najboljše, vse to mi Bog dati hoče; on skrbi za mene, kakor moj dobri Oče in jaz moram le za to skrbeti, da svojo vest čisto ohranim. In da v svetem življenji človeka prava sreča, resnični mir čaka, nam priča življenje toliko svetnikov, kateri so pri največem trpljenju in največi revščini veliko veselje občutili, ker je bila čista njih vest, saj *Božje kraljestvo ni jed, ne pijača, temuč pravičnost, mir in veselje v sv. Duhu; zakaj kdor v tem Kristusu služi, je Bogu dopadljiv in ljudem prijeten.* (Rim. 14, 17. 18.)

Če hočete toraj srečni biti, prizadevajte si ta nebeški mir pridobiti. S sv. apostolom Pavlom vam zakličem: *Mir božji, kateri ves um presega, naj varuje vaša srca in vašo pamet v Kristusu Jezusu. — Karkoli je resnično, karkoli sramežljivo, karkoli pravično, karkoli sveto, karkoli ljubeznjivo, karkoli je dobrega imena, če je kaka čednost, če je kako hvalevredno obnašanje, to v mislih imejte!* (Fil. 4, 7. 8.) — Vsak, kateri hoče pravi mir, resnično veselje uživati, mora tedaj, če je pred velikonočjo grehu živel pa se mu je v zakramentu sv. pokore odpovedal, zanaprej sveto živeti po opominu ravno tega aposteljna (Kol. 3, 1. id.): *Če ste s Kristusom vstali, iščite, kar je gori, kjer je Kristus sedeč na desnici Božji; hrepenite po tistem, kar je zgoraj, ne pa po tem, kar je na zemlji. Zakaj umrli ste (za greh in hudobni svet) in vaše življenje je skrito s Kristusom v Bogu. Kadar se bo pa prikazal Kristus, vaše življenje, takrat se boste tudi vi prikazali z njim v časti. Mrtvite toraj svoje zemeljske ude, nečistost, nesramnost, hudo poželenje in lakomnost, katera je malikovanje . . . Zdaj pa zapustite vse: jezo, nevoljo, hudobnost, kletev, grdo govorjenje svojih ust. Nikar se ne lagajte eden drugemu; slecite starega človeka z njegovimi deli in oblecite novega, kateri je obnovljen v spoznanju po podobi tistega, ki ga je vstvaril. Amen.*

Jurij Bezenšek.

2. Zadnja večerja.

(Za prvo sv. obhajilo.)

Preljubi otroci! Skoraj ne vem, kako bi vas danes nagovoril, kako bi vas imenoval: tako se mi zdite srečni in častitljivi, ko tukaj na tem svetem kraju čakate prihoda nebeškega kralja Jezusa Kristusa. Menim, da primerniše vas ne morem imenovati, kakor če vam rečem:

srečni otroci! Tako veselega in srečnega dneva še niste čakali. O, naj se veseli in raduje danes vaše mlado srce! Bodite veseli, saj se danes z vami veselijo angelji v nebesih; bodite veseli, saj se z vami danes raduje v nebesih vaša ljuba Mati Marija, in z vami se veselijo tudi drugi svetniki in svetnice v nebesih, zlasti oni, katerih ime ste pri sv. krstu sprejeli; bodite veseli, saj danes se z vami veselijo vaši očetje in matere, vaši bratje in sestre, dobrotniki in vsi, kateri vas radi imajo; bodite veseli, saj se z vami danes radujejo vaši skrbni učitelji in z vami se veselim tudi jaz, vaš duhovni učenik.

Vendar vas pa danes ne priganjam le k veselju, ampak razodeti vam moram tudi svoje pristržne želje. Prva in največja želja mojega srca je, da bi danes prav vsi vredno prejeli presv. obhajilo, — da bi ga sprejeli s tolikim pridom in s toliko koristjo, kakor so ga nekedaj prejeli svetniki in svetnice! O da bi mogli danes tako prejeti prvo sv. obhajilo, kakor ga je nekedaj prejel sv. Alojzij, sv. Stanislav, sv. Frančišek Saleški ter sto in sto svetih dečkov; o da bi mogli danes tako vredno sprejeti sv. obhajilo, kakor nekedaj sv. Terezija, sv. Roza Limanska, sv. Katarina ter sto in sto svetih deklic; o da bi mogli danes tako vredno privikrat Jezusa sprejeti kakor sv. Neža in druge sv. device in deklice v prvih časih krščanstva, ko se je prvo sv. obhajilo obhajalo še v podzemeljskih votlinah — v katakombah! Toda še dalje vas popeljem, še v starejše čase. Pojdite v duhu z menoj v tisto sveto hišo, ki je bila prva cerkev na zemlji, v tisto svetišče, kjer je stal prvi darilnik, prvi altar — v tisto sveto obednico, kjer je bila zadnja večerja, kjer je bil Jezus Kristus — če smem tako reči — novomašnik in aposteljni so iz njegovih božjih rok sprejeli prvo sv. obhajilo. Da se vaše srce v tem veličastnem trenutku še bolj vname za Jezusa, hočem vam v kratkem popisati zadnjo večerjo.

1. Veliki četrtek zjutraj pristopijo učenci k Jezusu in ga vprašajo: „Gospod, kje hočeš, da ti pripravimo velikonočno jagnje?“ Jezus naroči sv. Petru in Janezu, kam naj gresta in kje naj pripravita. — Tako-rekoč ob jutru letošnjega leta, ko se je jela spomlad napovedovati, pristopili ste tudi vi in prosili, bi-li smeli letos k prvemu sv. obhajilu iti. Z veseljem se vam je ta želja spolnila in zdaj se je začelo pripravljanje. Jezus sam je bil priča vaše pridnosti pri učenju; videl je vaše prizadevanje in veselje, ki ste ga imeli zarad prvega sv. obhajila in vaše pobožnosti, ki ste jih opravljali v ta namen. Obilno vam bode

danes povrnil vaš trud. Če je bil pa kateri v pripravljanji premalo skrben, naj danes obžaluje in zdaj-le Jezusa prosi za odpuščanje!

2. Ko se je bil večer storil in je bilo vse pripravljeno, pride Jezus z dvanajsterimi v obednico, se vsede za mizo in reče z ljubeznivim glasom: *Srčno sem želel z vami jesti velikonočno jagnje, predno trpim!*

Danes zjutraj, ko se je bližala osma ura, zazvonilo je v zvoniku in zbrali ste se na zvonov glas tu sem, ter se na tem sv. kraji približali altarju Gospodovemu. Poslušajte, kaj vam imam sporočiti. Poprej sem rekel, kako se z vami veselijo angeli v nebesih in Marija se veseli in vsi svetniki in svetnice Božje in da se na zemlji z vami veselimo vsi, katerim je vaš blagor posebej pri srci; a temu moram še pristaviti preveselo vest, da tudi Jezus se veseli z vami; tudi Jezus vas veselo pričakuje. Kar je rekel apostelnom, to tudi vam velja. Tudi vam, presrečni otroci! kliče naproti: „Srčno sem želel s temi otročiči jesti velikonočno jagnje; srčno sem želel v teh nedolžnih srcih prebivati in jih posvetiti s svojo pričujočnostjo!“ — Oh otroci, ali bo mar vaše sree mrzlo in trdo ostalo, ko kaj tacega slišite?! O, obudite tudi vi v sreč goreče želje po Jezusu ter kličite: „Pridi moj Jezus, pridi! željno te pričakujem. Kakor hrepeni žejni jelen po studenčnici, tako koprní moja duša po tebi, o Gospod!“

3. Še nekaj posebno genljivega se je zgodilo, predno so prejeli učenci iz rok Jezusovih sv. obhajilo. Po jedi velikonočnega jagnjeta Jezus vstane izza mize, sleče zgornjo obleko, se prepaše, vzame vodo v posodo in vsem učencem po vrsti noge umije.

a) To umivanje je imelo za apostelne in ima tudi za vas zlasti dvojen pomen. Zunanje umivanje je imelo naznaniti, kako čisti so morali biti aposteljni na duši, ko jim je bilo zavžiti presv. Telo in Kri Jezusa Kristusa. Oh, v kakšnem strahu so bili potlej aposteljni, ko jim je Gospod ves žalosten naznanil, da eden med njimi ni čist; kako so trepetaje popraševali: „Gospod, ali sem mar jaz, ali sem jaz?“ — S strahom božjim, preljubi otroci, se morate tudi vi bližati k mizi Gospodovi. Zaupam, da ste vsi prav dobro in vredno opravili sv. spoved; vendar da bo še čistejša vaša duša, obudite zdaj, ko se je že približal sveti trenutek vašega obhajila, še enkrat kesanje nad vsemi svojimi grehi; obžalujte, iz srca obžalujte vse, male in velike!

b) Z umivanjem nog je pa želel tudi Jezus v srcih apostelnov obuditi pravo ponižnost, ki je ena najpotrebnejših čednosti za sv. obhajilo. In kakor bi si ne upal s samo besedo dovolj veliko ponižnost obuditi v njihovih srcih, pokaže jim v dejanji zgled neslišane poniž-

nosti; a potlej pa spet, kakor bi se bal, da tudi dejanja neizmerne ponižnosti ne bodo dovelj razumeli, se vsede spet za mizo in jim z besedo razlaga, zakaj je to storil, da naj pomislijo, kdo je on, ki jim je noge umil: *Vi mi pravite Učenik, Gospod...* Ponižnost, prav velika ponižnost je tudi vam potrebna. O pomislite, kdo je ta, ki ga boste danes sprejeli: pomislite, da je to večni Bog od vekomaj v nebeški slavi; pomislite, da je to vaš stvarnik, stvarnik in vladar vsega sveta, vseh stvari, živih in neživih; pomislite, da je to neskončno sveti Bog, ki ga angeljske trume trepetaje molijo in vsi izvoljeni častijo, pomislite, da je to naš neskončno pravični sodnik in povračnik... Če to vse prav premislite, ali bo vas mar treba še posebej k ponižnosti priganjati in prigovarjati? Ali ne boste tudi vi v ponižnosti srca pokleknili in z onim stotnikom, ki se je s svojim verno-ponižnim veseljem toliko prikupil, klicali: „O Gospod nisem vreden, da greš pod mojo streho, ampak reci le eno besedo in ozdravljena bo moja duša!“

S tako ponižnim, hrepenečim, skesanim in veselim srcem, kakor aposteljni, pristopite tudi vi danes k mizi Gospodovi.

4. In kadar boste tako srečni, da bode Jezus prebival pod vašo streho, o takrat, takrat še prav posebno posnemajte sv. aposteljne; najpoprej v tem, da se presrečno zahvalite Jezusu za tolike dobrote, kajti tudi o apostelnih se bere, da so po zadnji večerji zahvalno pesem zapeli. — Pa ne le danes, marveč ves čas svojega življenja morate ostati hvaležni; vsi dnevi, vse ure, vsi trenutki do smrti naj bodo takorekoč nepretrgana zahvalnica, vedni „Te Deum laudamus!“ Aposteljni so namreč vsi, razun enega, svetniki postali, — veliki svetniki! Le za Jezusa so živeli, le zanj goreli. Silno veliko so delali in trpeli za Jezusa in njegovo sv. cerkev: ni jih mogel zadržati ne mraz, ne vročina; ne lakot, ne žeja; ne ječa, ne mučeništvo, — raje so življenje dali, kakor bi bili Jezusu nezvesti postali. Tako močni, tako junaški bodite tudi vi po prvem sv. obhajilu! Z odločnim sklepom stopite danes iz te hiše Gospodove: Raje umreti, kakor Jezusa z grehom zgubiti!

Prav posebno vam pa v izgled priporočam dva izmed aposteljnov; ona dva srečna, ki sta pri zadnji večerji poleg Jezusa sedela — tako blizo njega, eden na njegovi desnici, eden na levici! O posnemajte ves čas nedolžnega sv. Janeza! Da vam bo pa to mogoče, ne smete sami nase zaupati, ampak le na moč Jezusovo, kakor sv. Janez, ki se je na Jezusa naslanjal. Ogibajte se grešne prilike in nevarnosti. Sv. Peter je bil po prvem sv. obhajilu tudi ves vnet za Gospoda: „S

taboj grem v ječo in smrt!“ Pa oh, ker je preveč nase zaupal in šel v nevarnost med sovražnike Jezusove — je tako grozovito padel. — Premnogi otroci so tudi že pred vami tukaj na tem sv. kraji Jezusu obetali na dan prvega sv. obhajila: raje umreti kakor Jezusa zapustiti; a ker se v svoji prevzetnosti in predrznosti niso ogibali priložnosti in nevarnosti, so globoko padli. — Ko bi pa pri vsej skrbi se vendar le primerilo, da bi kateri izmed vas smrtni greh storil, o naj nikar ne odlašaj, marveč precej naj gré k spovedi. Sv. Peter je precej vstal in potem stanovitno ostal do smrti.

Da boste pa tem gotovše dobre sklepe današnjega dneva zvesto spolnovali, darujte jih Materi božji. Ni čudo, da je bil sv. Janez ves čas tako čist in nedolžen, saj je bil v družbi nebeške kraljice, najčistejše Device. Izvolite si danes tudi vi Marijo za svojo mater, kakor jo je bil Jezus sv. Janezu izročil.

Ako mi toraj danes obljubite, da hočete ves čas svojega življenja svete aposteljne posnemati, zlasti sv. Janeza v nedolžnosti in sv. Petra v pokori in da se popolnem izročite v Marijino varstvo s trdnim sklepom vedno ostati zvesti Marijini sinovi in hčerke; potem vam smem tudi jaz obljubiti, da boste srečni v življenji, srečni na zadnjo uro, srečni na veke. Amen.

Druga nedelja po veliki noči.

I. Jezus dobri in zvesti Pastir.

Jaz sem dobri pastir. Dobri pastir dá življenje za svoje ovce. Jan. 10, 11.

Predragi v Kristusu! kako vesele in tolažilne so za nas besede Jezusove v današnjem sv. evangeliju, ko pravi: *Jaz sem dobri pastir*. Jezus toraj, Sin nebeškega Očeta, on sam pravi živi Bog je — pastir. Katera pa je njegova čeda? Kje so njegove ovce? O saj dobro veste: ovčice njegove smo mi vsi brez razločka, mladi in stari, odrasčeni in nedolžni otroci. In kako neizrekljivo ljubi božji pastir Jezus Kristus nas svoje ovčice! Tako silno nas ljubi, da pravi: *Dobri pastir dá življenje za svoje ovce*. In ali tega ni res storil? On je prebival v slavi nebeški; tamkaj v nebeškem kraljestvu je imel drugo izvoljeno čedo, svoje angelje, ki ga neizrekljivo ljubijo, ga častijo in mu večno slavo prepevajo; ali to mu ni bilo zadosti. Videl je v solzni dolini

na zemlji, v deželi pregnanstva, v puščavi druge izgubljene ovčice, ovčice, ki so zdihovale pod prekletstvom greha, ovčice, ki bi nikdar ne mogle gledati svojega božjega pastirja, nikdar se veseliti pri njem; — in odrekel se je vsej svoji lepoti in časti, zagrnil se je v podobo hlapca, prišel kakor Odrešenik na zemljo in dal življenje za svoje ovce. Križ zadene na svoje rame, ter gré pred svojo čedo, in jo vodi za sabo v nebeško kraljestvo na srečne pašnike večnega miru in veselja.

Ali Jezus ni toraj zares naš dobri pastir? O gotovo; saj so to od njega preroki že davno poprej prerokovali. Prerok Izaija je oznanil o njem: *Kakor pastir bo svojo čedo pasel, v svoje roke bo zbiral jagnjeta in jih v svoje naročje vzdigoval.* (Iz. 40, 11.) In prerok Ezehiel prerokuje: *Obudil jim bom edinega Pastirja, kateri jih bo pasel.* (Ec. 34, 23.) Jezus Kristus je toraj res naš pastir, in mi smo njegove ovčice. Poglejmo toraj danes z živo vero na tega svojega božjega Pastirja; saj ne more biti nič lepšega, nič ljubeznivšega premišljevat, kakor njega. Premišljujmo toraj: 1. njegovo ljubezen, 2. njegovo zvestobo.

I. Ljubezen Jezusa Kristusa, božjega pastirja, spoznamo iz tega, kaj je vse daroval za svoje zgubljene ovčice; zakaj prerok Izaija pravi: *Mi vsi smo kakor ovce zašli, slehni se je po svojem potu obrnil.* (Iz. 53, 6.) Da bi rešil uboge, zgubljene ovce, je dal od sebe:

1. svojo lepoto. Kristus je večna luč, nezapopadljiva lepota, Očetu v časti in slavi popolnoma enak, in angeljev največe veselje, največa sreča je, gledati njegovo obličje. Ko je pa človek postal, zakril je vso to lepoto, lesketajoče se oblačilo svoje večne slave pod zaničljivo odejo človeškega telesa. *Marija*, pravi sv. evangelist, *je rodila svojega prvorojenega Sina, in ga je v plenice povila in v jasli položila.* In sv. apostelj Pavel uči, da je Kristus svojim bratom, to je ljudem, v vsem enak postal, ter piše Filipljanom (2, 7.): *Kristus je sam sebe v nič storil, je vzel nase podobo hlapca, človekom se vpodobil in po zunanjem najden bil kakor človek.* Triintrideset let je živel na zemlji, kakor reven človek, zaničevan in preganjan. In v njegovem trpljenju, ko je trpel neizrekljive bolečine in najstrašnejšo smrt, je njegova lepota tako otemnela, da pravi sveti prerok o njem: *Nima podobe ne lepote; videli smo ga, pa ni bilo nič očitnega na njem, da bi ga bili želeli, zaničevanega in najzadnjega med ljudmi.*

2. Jezus Kristus, božji pastir, je dal svoje bogastvo. On je *Kralj vseh kraljev in Gospod vseh zapovedovalcev.* (I. Tim. 6, 15.) Njegovo je nebo in zemlja, zato je neskončno bogat. Ali od sebe je dal

vso svojo bogatijo, kakor reven človek je prišel na zemljo, tako ubog in reven, da je zamogel po pravici reči: *Lesice imajo svoje jame, in ptice nebá svoja gnezda, Sin človekov pa nima, kamor bi svojo glavo položil.* Ko je prišel na svet, bile so slabe plenice, v katere ga je njegova deviška mati povila, vse njegovo premoženje. Do tridesetega leta je delal in služil pri revnem tesarju v potu svojega obraza, da si je služil vsakdanji kruh. Ko je učil in hodil po svoji domači deželi, ni imel drugega, kakor kar so mu dali usmiljeni ljudje. Ko je umiral na lesu sv. Križa, še oblačila ni imel, da bi pokril svojo nagoto; sv. evangelij pripoveduje, da so vojščaki, ki so ga varovali, njegova oblačila med-se razdelili, in za njegovo suknjo vadjali.

3. Jezus Kristus je dal svoje čast. On je *podoba nevidnega Boga, prvorojeni pred vsemi stvarmi* (Kol. 1, 15.); *v njem je vsa polnost božanstva telesno.* (Kol. 2, 9.) *Zato se v njegovem imenu priklanjajo vsa kolena, teh ki so v nebesih, na zemlji, in pod zemljo, molijo ga trume nebeških duhov, njega častijo vsi zemeljski prebivalci, pred njim se tresejo peklenski duhovi.* — Ko je pa prišel na zemljo, je bil prištet med hudodelce, manj, kakor razbojnik Baraba obražtan, kakor ubijalec k smrti obsojen. Zasramovali so ga, kakor še nikdar nobenega človeka niso zasramovali. Kleli so ga, iz njega se norčevali, v obraz ga bili in mu v sveto obličje pljuvali. S težkim križem so ga obložili, na sramotni les križa nazega povzdignili, tako da piše o njem prerok Izaija (53.): *Videli smo ga, zaničevanega in najzadnjega med ljudmi, moža bolečin; kakor zakrito je bilo njegovo obličje, in bil je zaničevan, zato ga nismo čislali.*

4. Jezus je dal svoje telo v vse bolečine in muke. Vse življenje Zveličarja Jezusa Kristusa, kakor pravi pobožni Tomaž Kempčan, je nepretrgano mučeništvo. Na križu pa je njegovo trpljenje do vrha priklopelo. Na prebodenih krvavih rokah visi, na prebodene krvave noge se opira, ves njegov život v eni rani, vsak njegov ud trpi grozovitne, pekoče bolečine, katerih ne more nobena človeška pamet zapopasti, noben človeški jezik popisati; in vse je trpel naš Gospod Jezus Kristus tri cele ure. Po pravici je zamogel klicati na križu: *O vi vsi, ki greste memo po poti, pogledjte in pomislite, ali je katera bolečina, kakor je moja bolečina!*

5. Kristus je dal svojo kri. Ko je bil kot majhno dete osmi dan obrezan, prelival je prve kaplje krvi. Ko je na Oljski gori molil, tekel mu je pot kakor krvave kaplje na zemljo. Ko je bil bičan, lila mu je iz brezštevilih ran njegova presveta kri. Ko je bil s trnjem kronan, crljala mu je izpod vsacega trnja kri rudeča čez čelo in obličje

na zemljo. Ko je na križu visel, vrel so potoki presvete rešnje Krvi iz prebodenih rok in nog. Ko mu je vojščak srce prebodel, iztočil je še zadnje kaplje iz svoje srčne rane. Po pravici pravi toraj sv. Peter: *Vi veste, da niste z minljivim zlatom in srebrom odkupljeni, ampak z drago krvjo Jezusa Kristusa, neomadeževanega Jagnjeta.* (I. Pet. 1, 2.)

6. Kristus je dal svoje življenje. Ko je trpel najgrozovitnejše bolečine na duši in na telesu, ko je prelił svojo kri do zadnje kapljice, ko je bilo vse dopolnjeno, kar mu je bilo od nebeškega Očeta naročeno; je zavpil z velikim glasom: *Oče v tvoje roke izročim svojo dušo*, njegove preljubenzive oči so ugasnile, s trnjem kronana glava se je nagnila, njegova sveta duša se je ločila od svetega telesa in na križu je viselo — mrzlo, mrtvo telo. *On je svojo dušo od sebe dal*, piše sv. evangelist Janez, ki je bil tega priča pod križem na gori mrtvaških glav. Ali ni storil tega le iz ljubezni do svojih ovčic? Zares, pravi toraj ravno ta apostelj: *V tem smo spoznali ljubezen Božjo, da je dal svoje življenje za nas.*

Prašam vas, predragi kristijani, ali je kedaj kateri pastir tako ljubil svoje ovčice, kakor Kristus naš Gospod in Zveličar? Prehodi vse dežele, preiskuj vsa stoletja, kar svet stoji, take ljubezni nikdar, nikjer več ne najdeš; zakaj *veči ljubezni nima nobeden, kakor on, ki dá življenje za svoje prijatelje.* (Jan. 15, 13.) Zatoraj Kristus po pravici pravi od sebe: *Jaz sem dobri pastir.* Pa on ni dobri pastir samo zavoljo svoje ljubezni, ampak tudi zavoljo svoje zvestobe.

II. S svojo sveto krvjo je Jezus Kristus božjo neskončno pravico potolažil in zgubljene ovčice nazaj pripeljal na pravo pot proti nebesom. Ali to še ni dovolj. Odrešene ovčice morajo tudi po pravi poti hoditi, morajo vojskovati se zoper sovražnike, ki jih zapeljujejo in jih hočejo pogubiti. In ravno v tem se pokaže zvestoba Jezusa Kristusa, božjega pastirja, da tako skrbno in neutrudljivo vodi svoje ovčice proti nebesom.

1. Jezus Kristus jim namreč kaže pravo pot. Zapustil je svoj božji nauk, sv. evangelij vsemu svetu in zapovedal apostelnom svojim namestnikom, naj ga oznanjujejo vsem ljudstvu, vsem rodovom. *Pojdite po vsem svetu . . .* On pošilja mašnike, svoje namestnike, jim vdihne svojega sv. Duha, jim dá svojo božjo oblast, in po njih ustih govori svojim ovčicam. Njih besede so njegove besede, njih opominovanja so njegova opominovanja; po njih govori zdaj ljubeznivo in milo, zdaj oestro in resno; po njih svari pred široko cesto pogubljenja; po njih kaže in vabi na pravo, ozko stezo v življenje.

2. Kristus prebiva med njimi. Kar je nekdaj obljubil svojim učencem: *Jaz sem pri vas vse dni do konca sveta*, to je natanko spolnil. Zapustil nam je samega sebe v najsvetejšem Zakramentu; tukaj v tabrnakeljnu kraljuje resnično pričujoč z dušo in telesom, z božjo in človeško natoro. Res sicer ne vidimo družega kakor podoba belega kruha, ali sveta vera nas podpira, nas tega gotovo prepriča. In da bi njegove ljubljene ovčice nikjer daleč ne imele do njega, zato prebiva v vsaki še tako revni farni cerkvi. Tam ga vsaka njegova ovčica lahko obišče, kolikorkrat hoče; najbolj revna dekla, najbolj zaničevan ubožec je z veseljem od njega sprejet, ker vsem kliče: *Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil.*

3. Kristus jih pase s svojim mesom in svojo krvjo. Že pri preroku Ecehijelu prerokuje: *Pasel jih bom po najboljših pašah, na tolstih pašah se bodo pasle po gorah Izraelovih.* (Ec. 34, 13.) In Jezus sam pravi: *Moje meso je res jed, moja kri je res pijača.* Misli, o človek, tisoč in tisoč let, vsi ljudje cele zemlje naj zmišljujejo milijone let, ne bodo vsi mogli kaj boljšega zmisлити, še takega ne, kakor je nebeški pastir svojim ovčicam obljubil in dal, namreč svoje presveto, božje telo, svojo presveto, božjo kri. *Ta zakrament*, pravi sv. Brnard, *je zakrament vseh zakramentov, ljubezen čez vse ljubezni, sladkost čez vse sladkosti; v tem zakramentu vživamo potoke mleka, reke medú in nebeške sladčice.*

4. Jezus Kristus se daruje za svoje ovčice. Tisto veliko, prečudno, krvavo daritev, katero je nekdaj na gori Kalvariji opravil, še vsaki dan nekrvavo ponavlja na sto in sto altarih. Z vsacega altarja doli tečejo potoki milost in se razlivajo na njegove ovčice. *Sveta maša je solnce vseh pobožnost, neskončno morje usmiljenja božjega, je najboljši pomoček, od Boga milost sprostiti*, pravi sv. Frančišek Saleški.

5. Kristus prosi za svoje ovčice pri Očetu. Sv. Pavel piše (Rim. 8, 37.): *Jezus Kristus je umrl, kateri je tudi vstal, ki sedi na desnici božji, on tudi prosi za nas.* In sv. Janez govori: *Mi imamo besednika pri Očetu, Jezusa Kristusa, Pravičnega.* Ali ni vsemogočna njegova prošnja za nas pri Očetu, ker Oče svojega Sina neskončno ljubi, ima nad njim svoje dopadajenje, in mu zato vsako prošnjo spolni?

6. Jezus ljubeznjivo išče in sprejema tudi zgubljene ovčice. Po preroku Ecehijelu (34, 16.) pravi: *Kar je zgubljenega bom poiskal, kar je ranjeno obvezal, kar slabega okrepčal.* Božji pastir hodi neprenehoma s svojo milostjo za zgubljenimi ovčicami,

išče jih v mladosti in starosti, v zdravji in bolezni, v revnih hišicah in krasnih palačah, ob samoti in med posvetnim šumom. Ako poslušajo njegov glas in se najti dajo, jim kakor usmiljeni Samarijan svoje lastne krvi vlije v njih rane, jim vdihne novo življenje, in jih vesel nazaj nese k svoji čedi.

Ob času francoske prekucije živel je v mestu Lyonu mož brez vse vere, ki za Boga in njegovo cerkev ni prav nič maral. Ta nesrečnejš sreča nekdanj mašnika, ki je šel s presvetim rešnjim Telesom k bolniku. Misel, da bi se že zavoljo spodobnosti moral pred sv. rešnjim Telesom odkriti, mu je silno zoprna, nevoljen beži od ulice do ulice. Ali čudno! duhoven gre za njim od hiše do hiše, ker pot njegova do bolnika ga je ravno tam peljala. Brezvernež že ne vé, kam bi se djal in stopi v prvo odprto vežo, — mašnik pa za njim, zakaj v ravno tisti hiši je bil umirajoči bolnik. Naenkrat je pred njim mašnik s sv. rešnjim Telesom, okoli njega ljudje, ki so spremljali presveto rešnje Telo. Zdaj se prestraši, ker nič več ne more bežati, pa v tistem trenutku ga gine milost božja. „Kako?“ pravi sam pri sebi, „jaz bežim pred dobrim pastirjem, ki za menoj hodi? Ne, o Gospod, nič več se ti ne bom ustavljal, glej svoje srce ti v dar prinesem; trdna in nepremakljiva bo zdaj moja vera; — tebi hočem do smrti stanovitno služiti.“ Vrže se na kolena, in prve solze pokore mu utrnejo iz oči. Kar je obljubil, je stanovitno spolnoval.

Poglejte, predragi kristijani, ljube ovčice Jezusove, to je podoba božjega pastirja Jezusa Kristusa. Kolika sreča za nas, da smo ovčice tacega dobrega pastirja. Bodimo tudi res njegove zveste, ubogljive ovčice, nikar se od njega ne ločimo, naj nas celi svet in strašni pekel skuša in zapeljuje. O Jezus Kristus, ti najboljši pastir, potrdi nas v našem sklepu, ne pripusti, da bi zapustili tvojo čedo, pomagaj nam v nevarnostih, podpiraj nas v skušnjavah, brani nas pred sovražniki, vodi nas srečno skozi to solzno dolino; in kedar se nam bo dan nagnil, in bo naše oko ugasnilo za ta svet, daj nam zagledati večno luč, zberi nas svoje zveste ovčice okoli svojega trona, da ti bomo na vekomaj prepevali hvalne pesmi! Amen.

Ljud. Škufca.

2. Volkovi in najemniki.

Jan. 10, 12.

Vvod. V sv. postnem času, upam, se je marsikatero srce od hudega k dobremu, od dobrega še k boljšemu spreobrnilo, vse je nekakšno prerajeno in prenovljeno. Ali bo pa tudi tako ostalo? Zelo

se bojim, da ne. Nevarnosti je preveč. Danes vas opozorim le na dvojno: volkovi in najemniki.

Izpeljava. I. Nevarni volkovi so:

1. Vsi sovražniki sv. cerkve, ki jej z besedo, s pisanjem in v dejanji nasprotujejo. Bogu in njegovi cerkvi nezvesti ljudje zabavljajo, obrekujejo in grdijo ter lažljivo črnijo papeža, škofe in duhovne; službo božjo, cerkvene obrede, post, spoved... Pa tudi sicer se poslužijo vsake prilike, da s svojim umom, delom, denarjem... spodkopljujejo v srcih poštenih katolikov sv. vero. In če vera pade, je vse drugo zgubljeno; ali more biti drevo zdravo, če korenine gnijejo? — Toraj varujte se jih... Kdor se volka ne boji, ni več ovca!

2. Vsi zapeljivci. Hudobni človek ne more trpeti, da bi bili drugi dobri, zato pohujšuje, zapeljuje. Večkrat greha ne more sam storiti, treba pomočnikov, deležnikov, skrivalcev... Dobijo se s pohujšanjem, zapeljevanjem. — To so res volkovi, pa prihajajo radi v ovčji obleki: slepijo uboge ovčice, češ da to ali ono ni nič greh, da le dobro hočejo, da se ni bati... Toda skušnja kaže, koliko dobrih, nedolžnih mladenčev, deklet, otrok jim pade v nenasitljivo žrelo!

3. Vsi oni, ki ljudi od dobrega odvrtaajo. Tudi to je pohujšanje, če se z nasvetom, zaničevanjem, poveljem... od dobrega odvrtaaje. Žena in hči hočete iti k spovedi: mož ali oče ne pusti. Mladeneč hoče iti domú, v cerkev: družba ga zadrži. Dobrotnik hoče pomagati: opravljeni jezik zabrani...

II. Najemniki se radi nahajajo med raznimi predstojniki in zapovedniki; taki so:

1. Brezskrbni stariši in varuhi. Kjer imajo le-ti dobro oko, poprej omenjeni volkovi ne morejo blizo: slabim knjigam, zapeljivcem so vrata zaprta; pohujšljivim poslom se dá slovó... Ali ste, ali niste najemniki?

2. Brezvestni gospodarji in mojstri. V sedanjih časih veljá pravilo: „Delavec in najemnik dobi delo in plačo; za dušo naj sam skrbi“. A to je prazen izgovor; Bog bo terjal oster odgovor, zlasti če sprejmejo v delo ali službo mlajše in nepopačene. Posebno vnebovpijoče je, če sami pohujšanje dajejo ali trpijo v hiši...

3. Predstojniki, načelniki in sploh vsi, ki imajo oblast do drugih, pa ne storijo svoje dolžnosti. Dandanašnji so namreč mnogi taki, da jih moč vesti ne privede k dobremu, marveč potrebujejo zunanjih sil, ostre kazni...

Konec. Za koliko bi bilo boljše na svetu, ko bi teh dvojnih ne bilo, o katerih sem govoril: volkov in najemnikov! Koliko veselje bi bilo gledati ljube otročiče, ki bi, obvarovani in lepo odrejaevani, rastli v angeljski nedolžnosti! Kak ponos vsake duhovnije bi bili nesprideni mladenči in nepopačena dekleta! Dobra mladina pa je nada srečne prihodnosti. Toraj . . .

God sv. Marka.

Naši zavezniki pri molitvi v nebesih in na zemlji.

(Pri procesiji.)

Kjer sta dva, ali kjer so trije zbrani
v mojem imenu, tam sem jaz v sredi
med njimi. Mat. 18, 20.

Kaj se vam zdi, o predragi poslušalci, kadar vidite ogromne procesije na sv. Marka dan, ali križev teden hoditi po ozelenelem polji od cerkve do cerkve? Ali se vam ne zdi, da vidite trumo obo-roženih vojakov, kateri gredó v boj! Dá! meni vsaj se tako zdi, in je tudi tako. A vojaki imajo orožje, porečete, in gredó zoper sovraž-nika, kateri jih hoče končati. Kje pa imajo kristijani orožje, in s kom se vojskujejo? — Kristijanov orožje je molitev, s katero se vojskujejo zoper svoje dušne in telesne sovražnike, in glejte čudo, — celo z Bogom!

Ko je očak Jakop 20 let služil pri svojem ujeu, sklene iti nazaj v deželo svojega očeta. Na potu domu ima pa čudno prikazen: Neki mož se je z njim boril do jutra; in ko je ta videl, da ga ne more premagati, se je dotaknil kite njegovega stegna, in zdajci se je po-sušila, in mu je rekel: Spusti me, zarija že vstaja. Jakop pa je od-govoril, ne pustim te, ako me ne blagosloviš . . . In ga je blagoslovil na tistem kraji. (I. Moz. 32, 24 id.)

Ta mož, kateri se je z Jakopom boril, je bil po mislih cerkvenih učenikov Bog sam, kateri se je Jakopu zato premagati pustil, da mu je dal spoznati, da bo vse svoje sovražnike lahko premagal, ker je Boga samega premagal; kita v njegovi nogi se mu je pa vendar-le posušila, ko se ga je oni mož dotaknil, zato da mu je pokazal, da bi ga bil lahko premagal, ko bi bil hotel.

Glejte, ta dvoboj je podoba našega življenja. Tudi mi bomo pre-magali sovražnike dušne in telesne, dá, še celo Boga, če z molitvijo sveto silo Bogu delamo! V stiskah, potrebah in nadlogah se pa človek

rad ozira po zvestih tovariših in pomočnikih. Vojaki gredó z 10 krat večjo pogumnostjo v ogenj, če vedó, da imajo zanesljive zaveznike in pomočnike, na katerih pomoč se zanašajo, ako bi jim trdo šlo; ravno tako tudi kristijan z neprimerno večjo vnemo in zaupanjem moli, ako vé, da ni osamljen, temuč, da so tudi drugi z njim in za njim. Zato se zbiramo v skupne procesije, ker vemo, da le v skupnosti je moč in zmaga, in to tem bolj, ker nam je po božji besedi zmaga zagotovljena, kadar nas več skupaj prosi: *Zakaj, kjer sta dva, ali kjer so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz v sredi med njimi*, pravi Kristus. (Mat. 18, 20.) Zato se zbiramo toraj v skupne procesije, zato iščemo pomočnikov in zaveznikov v tej duhovni vojski, — v molitvi! Kateri so pa naši pomočniki in zavezniki v molitvi? Imamo jih v nebesih in na zemlji; in o teh hočem govoriti, da jih spoznate, in da s toliko večjim zaupanjem in gorečnostjo prosite in molite!

I. Bog je po svoji neskončni modrosti vse tako vredil, da eden potrebuje pomoči drugega, da smo eden na drugega navezani. Mogočni kralji na zlatih prestolih sedeči, bogatini v sredi svojih zakladov prosijo pozabljene siromake, naj se jih v molitvah spominjajo, in veseli jih, če slišijo, da kdo zanje moli in jim višje pomoči prosi. O kako veseli moramo še le mi biti, ker imamo tako imenitne pomočnike in zaveznike pri molitvi v nebesih in na zemlji!

a) Med temi podporniki in priprošnjiki našimi v molitvah imenujem v prvi vrsti Jezusa Kristusa sedečega na desnici Boga Očeta. Jezus Kristus je, kateri neprenehoma za nas prosi, kakor prijatelj za svoje ljubljence, kakor dober pastir za svoje ovce, kakor porok in srednik med nami in Bogom! Kristus ni v nebesa šel kakor Bog, ker kakor Bog je in je bil vedno povsod v nebesih in na zemlji; ampak kakor Bog in človek, s človeško dušo in s človeškim telesom, kakor naš najboljši prijatelj, zagovornik, besednik, porok, srednik pri Bogu, in kakor tak tudi vedno v nebesih Očeta za nas prosi, kakor nam je to sam obljubil. (Jan. 14, 16.) *Otročiči moji*, piše sv. Janez, *nikar ne grešite. Ako je pa kdo grešil* (po človeški slabosti), *imamo besednika pri Očetu, Jezusa Kristusa Pravičnega*. (I. Jan. 2, 1.) — Glejte! kolika tolažba je za nas, ker vemo, da imamo vedno takega priprošnjika pri nebeškem Očetu! Ali ne bomo srčno in zaupljivo prosili in molili? Ali se smemo bati, da so kedaj naše molitve, če so le skesane in resnične, zastonj? O nikakor ne! Ali se hočemo bati naše obsodbe zavljo grehov? Tudi ne! Zakaj, kdo nas bo sodil?

Jezus Kristus sam je, uči sv. Pavel, kateri nas bo sodil, kateri je umrl (za nas), kateri je tudi vstal, kateri je na desnici božji, kateri tudi prosi za nas. (Rim. 8, 34.) Glejte, kristijani, kolika sreča za nas, ker imamo takega zaveznika v nebesih! Kristus najpravičniji vedno prosi za nas grešnike, on božji Sin, za nas Adamove otroke. Toraj le srčno in zaupljivo molimo!

b) Druga zvesta zaveznica in stanovitna tovaršica naša v nebesih, kadar molimo, je pa Marija. Sv. cerkev jo imenuje zato našo pomočnico! Kolikokrat ste že slišali in se tudi že sami prepričali, koliko da Marija pri svojem božjem Sinu za nas izprosi, tako da tega skoraj ni treba še zopet in zopet ponavljati! Marija je naša mati, mi smo pa njeni otroci. Kedaj pa je otrok bolj srčen in pogumen, če ne takrat, kadar vé, da so mati pri njem, da ga branijo in zagovarjajo? O kristijani! molimo zaupljivo in brez strahu, saj ne molimo in prosimo sami, Marija podpira naše prošnje, da ne bodo zastonj, ter jim bo zmago in blagoslov sprosila: ona je naša srednica, besednica, pomočnica pri Bogu!

c) Zvesti in dobri zavezniki pri naših molitvah so nam tudi angelji v nebesih, zakaj o njih je pisano: *da vedno stojé pred božjim stolom, in molitve vernih Bogu prinašajo kot dragoceno darilo, (Raz. 8, 4.)* in angelj Rafael je sam rekel Tobiju: *Kadar si s solzami molil, in si mrtve pokopaval in si svoje kosilo popuščal, in si mrtve po dnevu v svoji hiši skrival, po noči pa pokopaval, sem jaz tvojo molitev pred Gospoda nosil. (Tob. 12, 12.)* — Angelji božji toraj s svojimi prošnjami naše podpirajo, in za nas pri Bogu milosti in prizanašanja prosijo. Kolika srčnost in pogumnost nas morate navduševati pri molitvi, ker vemo, da ne molimo sami, ampak da tudi angelji v nebesih z nami jokajo, za nas prosijo in na milost za nas kličejo! Toraj bodimo zaupljivi in nevstrašeni v molitvi; ker imamo tako močne zaveznike v nebesih, bomo gotovo tudi zmagali!

d) Slednjič pa tudi vsi svetniki božji v nebesih prosijo z nami in za nas! Sv. vera nas uči „občestvo svetnikov“. V čem drugem je pač to občestvo med nami in svetniki, če ne ravno v molitvi? Molitev je tista duhovna vez, katere tudi smrt ne pretrga, in katera sega unkraj in takraj groba! Ker so bili pa svetniki že v življenji tolikanj goreči pomočniki svojim bližnjim, koliko gorečnše ne prosijo oni še le pred božjim stolom za nas, ker na eni strani vidijo in poznajo naše križe, potrebe in slabosti, na drugi strani pa ker občutijo sedaj vso sladkost, srečo in prijetnost v nebeški družbi? — Glejte! veliko trumo izvoljenih svetnikov Božjih! Toliko očakov, prerokov,

apostelnov, mučenikov, spoznovancev, sv. devic, nedolžnih otročičev: vsi ti prosijo za nas! Ali nam bo pri tem pogledu srce upadlo? Ali hočemo res orožje molitve iz rok vreči, ker se nam morda vsak trenutek približuje zmaga, in sicer tem častniša zmaga, čem težavniše in daljše je bilo vojskovanje?! O tega pač nikakor ne! Toraj molimo stanovitno in zaupljivo!

II. Mi pa nimamo zvestih in zanesljivih zaveznikov pri molitvi samo v nebesih, imamo jih tudi na zemlji. Ozmimo se toraj tudi po teh!

1. Med njimi najdemo zopet najpoprej Jezusa Kristusa v vsakdanji daritvi na altarji. — Poglejmo tje na altar, kdo prosi za nas? Tukaj na stopnjicah altarjevih moramo mi v mašnikovi osebi z očmi sv. vere gledati najvišega duhovna Jezusa Kristusa, kako stopa v svetišče, sklepa z Bogom novo zvezo, jemlje kruh v svoje posvečene roke, spremeni kruh in vino v presv. Telo in Kri ter umrje skrivnostne smrti, moli, prosi za vse verne, ter se nam vsem daje v hrano in živež za večno življenje!

Neki pobožen pisavec Bollandus piše o življenji sv. device Koléte (6. marca), da je imela ta služabnica božja posebno ljubezen do sv. maše, ter bila vsaki dan z veliko pobožnostjo pri sv. maši in se vsa zatopila v svete skrivnosti. Ko je bila neki dan pri sv. maši, katero je bral njen spovednik, začne naenkrat pri povzdigovanji z velikim glasom vpiti: „O moj Bog, o Jezus, o angelji in svetniki! O vsi ljudje in vi grešniki, glejte in poslušajte, čudež, čudež!“ — Tako govori in zdihuje dolgo časa. Po sv. maši jo vpraša spovednik, zakaj je tako vpila in jokala. Ona odgovori: „Videla in slišala sem čudne reči, da bi bili vi gotovo še bolj vpili, ko bi bili videli kaj enakega“. — „Pa kaj si videla?“ — Začne mu pripovedovati: „Akoravno so te reči tako čudne in visoke, da jih človek ne more izgovoriti, hočem vendar nekaj povedati, kar zamore človek razumeti. Ko ste presveto rešnje Telo povzdignili, sem videla Kristusa visečega na križi s krvavimi ranami in slišala prošnjo do nebeškega Očeta: „Poglej moje rane, poglej moje prelito kri, premisli moje trpljenje in mojo smrt. Vse to sem trpel zato, da bi bili revni grešniki rešeni in bi se ne pogubili. Tvoja pravičnost jih hoče pogubiti zavoljo grehov in dati jih satanu. Kdo mi povrne moje trpljenje, kdo mi povrne mojo grenko smrt? Zavrženi grešniki mi ne bodo dajali hvale, ampak preklinjali bodo vekomaj moje trpljenje. Ako bi bili pa zveličani, bi me vekomaj častili in mi peli hvalo za moje bitko trpljenje. Zatoraj te prosim, o preljubi Oče, zanesi revnim grešnikom zavoljo mene, zavoljo bitkega trpljenja in jih obvaruj večnega pogubljenja!“

Vidite kristijani! kako ljubi Jezus pri sv. maši prisrčno prosi za nas, ter kliče k nebeškemu Očetu, da bi se nas usmilil. Kakor je klical na svetem križu, tako kliče tudi pri sv. maši, ker tukaj se vse to ponavlja, kar se je godilo na Kalvariji, rekoč: *Oče, odpusti jim,*

saj ne vedó, kaj delajo! — Tako prosi Kristus pri sv. maši za vse grešnike, posebno pa za tiste, kateri so pričujoči. Pa njegov glas ni slab in nevspešen, ampak je vsegamogočen, ker razdeljuje oblake, prodira nebo in prihaja do Očetovega srca. Zatoraj pravi sv. Lavrencij Justinijan: *Kolikokrat bi bile že pokončane dežele in ljudstva, ko bi jih ne bil Kristus s svojo priprošnjo ohranil; koliko sedaj zveličanih bi bilo pogubljenih, ko bi jih ne bil Kristus s svojimi prošnjami rešil!* — Glejte kristijani kako močnega besednika imamo tukaj na zemlji, — na altarji pri daritvi sv. maše! O hodite z veseljem in zaupanjem k sv. maši, svoje prošnje s prošnjami Kristusovimi združujte, da se obvarujete mnogih nesreč, ter da zadobite po tem mogočnem besedniku pri Bogu to, česar bi sami od sebe ne zadobili!

2. Kakor pa imamo v nebesih eno predobro Mater, katera nas nikdar ne pozabi, ravno tako imamo tudi tukaj na zemlji drugo dobro mater, katera vedno moli in prosi za svoje otroke, — in ta je sv. kato-liška cerkev! Le poglejmo in premislimo njene molitve; v vseh prosi in moli za srečo in blagor svojih otrok. Za koga moli pri lita-nijah? Za svoje otroke žive in mrtve! Za koga moli pri sv. maši? Za svoje otroke žive in mrtve! Kaj je zapopadek njenih pobožnih pesem? Ne mar sreča in blagor njenih otrok? Pa ona ne moli samo za svoje otroke, ampak tudi za zgubljene otroke; za nevernike, krivo-verce, za vse, kateri še sedé v smrtni senci teme in nevere: za vse moli, ker želi vsem z gorečo molitvijo dar sv. vere izprostiti in jim pravo pot v življenje pokazati! Če se vi na to spomnite, ali se boste morda še osamljene čutili pri molitvah? Ali se boste bali, da ne boste uslišani, češ, da nas premalo moli? Združujte svoje molitve z mo-litvami sv. cerkve, katera je po vsem svetu razkropljena, in prepričani bodite, da vaše molitve bodo vsegamogočne, ker ne molite sami, ampak v družbi in zvezi z milijoni!

3. Pa tukaj na zemlji imamo tudi svoje angelje, kateri z nami in za nas molijo. Le pomislite, koliko je po svetu svetih mašnikov, škofov, redovnikov, misijonarjev, svetih devic, kateri so vsemu posvetnemu odmrli, in kakor angelji živijo, delajo, molijo in se trudijo za zveličanje neumrjočih duš! Kadar molimo, si mislimo, o saj ne molim sam, z menoj moli toliko čistih, nedolžnih duš po samostanih; toliko škofov pred altarjem, kateri ne opravljajo svojih molitev in daritev samo za-se, ampak za vse! Ta misel nam daje pogumnost in srčnost, da mi svoje molitve podvojimo, z večjo go-rečnostjo in vnemo opravljamo, ker smo si tolikanj svesti zmage.

4. Imamo pa tukaj na zemlji tudi svetnike, kateri se z nami borijo in vojskujejo za krono nebeško, in ti so: vsi verni kristijani na zemlji, saj jih sveto pismo „svete“ imenuje, ker so vsi namreč k svetosti poklicani! Če tudi niso vsi kristijani po široki zemlji pravi angelji ali svetniki, vendar je pa še pri vsej popačenosti ogromno veliko število dobrih, pobožnih in spokornih duš, katerih srce sedaj gori v ljubezni do Boga in bližnjega, kateri se nobene reči ne vstrašijo za čast božjo in za blagor bližnjega delati, trpeti, moliti. Koliko za blagor svojega bližnjega in za zveličanje neumrjočih duš gorečih misijonarjev se ne podá še dandanes v tuje, neznanе dežele, med divje narode, da bi jih učili in na pravo pot obrnili! Koliko se molitve stori za spreobrnjenje teh nesrečnih ljudi, to je le vsegavednemu Bogu znano! Koliko pred svetom malo znanih kristijanov na tihoma moli za svoje dobrotnike, prijatelje, znanee, ker vedó, da bo Bog ves njihov trud obilno poplačal, ter njihove vodene solze v zlate spremenil! Koliko mladih in premožnih devic zapusti nevarni svet, ter se zaprejo v tihi samostan, kjer z veseljem dolžnost nase vzamejo, za svoje brate in sestre med svetom moliti!

Kristijani! Kdo izmed vas bi se pri tolikem številu tako močnih podpornikov in zaveznikov še upal reči: „Kaj bom molil sam, saj sam ne bom nič sprosil?“ Ali kdo bi se zopet od druge strani predrznil le na druge se zanašati, ter molitev opuščati, slabo in leno opravljati, češ, saj drugi molijo zame? Ali se takemu ni veliko več bati, da se bo spolnilo žuganje Gospodovo nad njim: *Vsak, kdor ima, se mu bo dalo, da bo obilno imel, kdor pa nima, mu bo še to kar ima, odvzeto.* (Luk. 19, 26.) Na molitev obrneno se to tako ume: kdor rad in zaupljivo moli, svest si podpore in pomoči drugih, bo obilno dosegel; kdor pa je len in mlačen v molitvi, ne bo ne le deležen molitev drugih, ampak tudi na njegove slabe in mlačne molitve se ne bo ozir jemal, da ne bo imel nobenega dobička od molitve. Naši obilni in čvrsti zavezniki in podporniki pri molitvah nas morajo še le k zaupljivi, presrečni in stanovitni molitvi navduševati. In koliko da taka zaupljiva, skupna molitev izda, nam najbolj spričuje začetek procesije današnjega dneva!

Ko je bila v letu 589 ob času papeža Gregorija Velikega v Rimu grozna kuga, je le-ta papež napovedal velikansko procesijo, da bi sprosili pomoč v toliki sili. Procesija se zbere ogromno velika. Zrak je odmeval molitev, zdihovanja, joka in spokornega petja. In glejte čudo! papež vidi angelja stoječega na Angeljskem gradu, kateri je meč v nožnice vtikal v znamenje, da so ljudje zmagali s svojimi

molitvami. In od tistega dneva sem imamo po vsem svetu današnja procesijo 25. aprila, kakor je bila takrat.

Predragi! O tem spomladanskem času stavimo največje upanje v svoja polja; pa kdo nam je porok rodovitnega, blagoslovljenega leta? — Zatoraj je modro, da mi v tem času za to prosimo! Ali pa veste, kako so nekdaj procesije sv. Marka dan in križev teden obhajali? S postom in pokoro! Imenitni in priprosti, kralji in kraljice, so prišli k tem procesijam bosi in v spokorni obleki. Nobeden, ne služabnik, ne gospodar ni izostal od procesije. Prepričani so bili, da le spokorne in zaupljive, skupne prošnje Bog usliši. O kako so se pa sedaj časi spremenili! Koliko jih ni k procesiji in kako mlačni so drugi pri njej! Pa vendar hočejo biti vsi blagoslovljeni! Kristijan! nikar se ne pusti begati; kdor ne seje, tudi ne žanje, kdor ne trka, se mu ne odpre, kdor ne prosi, ne prejme! Vi imate toliko zvestih in stanovitnih zaveznikov v nebesih in na zemlji, kateri bi vam radi na pomoč prišli, pa kaj hočejo, če vi njihovo pomoč zametujete? Z gorečo vneto in s trdnim zaupanjem združujte svoje molitve z njihovimi, pa bo zopet Bog ukazal angelju maščevalcu, kateri vas je mislil udariti, da naj vtakne svoj meč v nožnice, in mesto da bi vas udaril, vas bo blagoslovil. Amen.

Andr. Šimenec.

Pogled na slovstvo.

1. **Vrhbosna** se imenuje prelep duhovenski časnik, ki ga v Serajevu po dvakrat na mesec v hrvaščini izdaja prvostoljni kapitelj. Namen mu je na čelu zapisan: „Katoličkoj prosvjeti“. Dosedanji listi popolnem dosežajo ta prevzvišeni namen po svojih vednostnih in ascetično budilnih temeljitih sestavkih. Iz vsega se vidi, da mu je vodila obilna razumnost in blagosrčnost spretno pero. Čast vrhbosanskemu kapitelju! — Cena je listu 3 gld. 50 kr., kar gotovo ni veliko, če se ozir jmlje tudi na trdni papir in lepo zunanjo obliko, primerno vzvišeni vsebini. Želimo, da bi ga tudi slovenska duhovščina po svoji moči podpirala, saj gré za dobro, sveto stvar.

2. **Duhovni govornik**. Glasilo katoliških propovjednika. Uredjuje in izdaje Josip Lach, župnik v Madjarevu (Novimarof). Tečaj II. Ciena na godinu 4 for.

Ta homiletični list naših bratov Hrvatov je že v I. letniku prinašal lepe cerkvene govore, a v tem drugem letniku še dokaj napreduje. Ker je našim duhovnikom razlika tolikanj zaželen, jezik hrvaški pa nam Slovencem tako lahko razumljiv, prav posebno opozorim na to čvrsto delo naših bratov, naj si ga po zmožnosti naročijo.

3. **Kazatelna.** Casopis pre katoličké duhovné rečníetvo. Vydava Fr. Richard Osvald. Ročník VI. Na ta list smo že lansko leto opozorili svoje č. naročnike, ter takrat izrečeno pohvalo zopet ponovimo s pristavkom, da je sedaj izšlo nadaljevanje lepe priloge „Umučenie Pana našeho Ježiša Krista. Napisal Fr. V. Sasinek. Vydal Fr. Richard Osvald, II. diel: Jeruzalem“. Cena prilogi 1 gld. 20 kr.; letnina vrlemu listu je 4 zlate. To delo se zlasti priporoča onim, ki se želijo z lahkim potom češčine naučiti, ker se mi zdi slovaški jezik nekakšen most med našim in češkim jezikom.

4. **Folium periodicum archidioeceseos Goritiensis** 1887. XIII. letnik. (Pretium annuum: 2 fl. mittendum ad Cancellariam archiep. Goritiam) Ta škofjski list ima že iz poprejšnjih let dobro zasluženi sloves po čvrstih sestavkih, zlasti po dobro premišljenih pedagogičnih obravnavah; tudi sedanji letnik je v dosedajšnjih številkah prinesel že dokaj lepega in vsakemu duhovniku koristnega berila v lepi latinščini; posebej še opozorimo na kratke pa dobro premišljene homiletične osnove za nedelje in praznike z naslovom „Homiletica subsidia“. List zasluži, da bi se ga tudi duhovniki drugih škofij pridno naročevali, ker je v jako spretnih rokah.

Enako koristno deluje že v XVI. tečaju tudi:

5. **Curia episcopalis** (dioeceseon Tergestinae et Justinopolitanae), Tržaški škofjski list. Poleg običajnih Rimskih in domačih naznanil še praktično obravnava raznovrstna vprašanja iz pastirstva, opozarja na razne času primerne naprave in zahteve itd. Cena je tudi 2 gld. na leto.

6. **Getzemani in Golgota**, šola ponižnosti, pokorščine in ljubezni do smrti. Bukve premišljevanja in molitve k časti trpljenja in smrti našega Gospoda Jezusa Kristusa, po premišljevanju pobožne nune Ane Katarine Emerih itd. Poslov. Jan. Volčič. V Ljubljani 1887.

Ta našemu ljudstvu jako priljubljena premišljevalna in molitvena knjiga je v Gerberjevi zalogi izšla že v 6. natisu in podaja pobožnim Slovencem na 664 str. veliko prekoristnega nauka in lepih molitev. Vredna je, da se priporoča onim, ki je še ne poznajo. Stane 1 gld. 30 kr., z zlato obrezo 1 gld. 70 kr.

7. **Priče božjega bitja** ali slučaji, ki niso slučaji. Po dr. Kellerju z dovoljenjem poslovenil J. B. III. zvezek. Ljubljana 1887. Založil in prodaja Drag. Hribar, Breg št. 10.

Le-ta tretji zvezek ima še posebno zanimivo in podučno vsebino. V 5 oddelkih nam prinaša 35 jako koristnih izglede: „o lažeh in potuhi; o postu in mesu; ne opuščaj maše; o spovedi; o mrtvih“. Tisk je še bolj korekten, nego v prvih dveh zvezkih. Toraj smemo z dobro vestjo pa tudi z dobro voljo vnovič priporočati to času primerno delo. Vsak zvezek stane 25 kr. s poštnino 30 kr.

8. **Izidor, pobožni kmet.** Povest. Spisal L. Dolinar. 8.º 81 str. Slavnoznana tiskarna Blaznikova je že pred več leti mnogo podučnih in koristnih knjig spravila na dan. Ker so pa bile tiskane še deloma s starimi črkami in jim je sploh zdaj že jezik zastarel, natisnili so jih Blaznikovi nasledniki že več na novo. Prav hvale vredno podjetje je to. Najnovejše tako prenovljeno delce je Izidor. Naše ljudstvo, to vem, rado prebira take knjige in gotovo ne brez koristi. Ohranimo ga pri tej dobri volji ravno s tem, da jih po svoji moči razširjamo. Cena 25 kr., po pošti 5 kr. več.